

משחקי חלל

ל. יצחק

הקדמה

מאדים הוא כוכב לכת קטן, קוטרו כמחצית משל כדור הארץ. מרחקו מכדור הארץ נע בין שמונים מיליון לשלוש מאות שמונים מיליון ק"מ. כוח המשיכה במאדים נמוך מזה שבכדור הארץ בכשישים אחוז. מי ששוקל מאה ק"ג ישקול במאדים כארבעים ק"ג. האוויר במאדים מכיל ריכוז נמוך של חמצן והוא רעיל עבור בני אדם. הלחץ האטמוספרי במאדים נמוך מכדי שבני אדם יוכלו לשרוד בו ללא חליפת לחץ.

פני השטח במאדים מדבריים, אין בהם מים למעט שני קטבים שיש בהם קרח. במאדים ישנם הרי געש גבוהים, ביניהם ההר הגבוה ביותר הידוע במערכת השמש, הר הגעש אולימפוס מונס שגובהו עשרים ואחד ק"מ. במאדים גם נמצא הקניון הגדול ביותר במערכת השמש, קניון ואליס מאריניריס שאורכו כארבעת אלפים ק"מ וגובהו יכול להגיע לשבעה ק"מ.

פרק 1

שכונת פלטבוש, ניו יורק. איציק ישב במטבח בביתו, מרפקיו נעוצים בשולחן ומצחו נתמך על ידי כפות ידיו, הוא היה מדוכדך ומיואש. על השולחן היו מונחים חשבונות המשכנתא הגבוהה שלקח על עצמו כדי לקנות את הבית, וחשבונות תשלומי ביטוח הבריאות היקרים, הוא ידע שבקרוב תגיע התראה מהבנק על עיקול הבית. אין לו איך לשלם את שכר הלימוד של הילדים, בקרוב הם יאלצו להישאר בבית. הוא מושך ומושך, הגיע לקצה היכולת שלו, כבר אין לו יותר ממני ללוות וגם לא היה לו מושג איך יחזיר את מה שלקח על עצמו עד עכשיו. הוא לא מצא עבודה קבועה וחני עובדת קשה. הוא צריך נס כדי להמשיך לשרוד.

הוא היה שקוע במחשבות ולא שמע שקוראים לו. הקריאה "אבא" חדרה לבסוף את סבך הרהוריו.

איציק פקח את עיניו, זה היה בני, בנו בן העשר. "יש מישהו בדלת שאומר שהוא חייב רק אותך".

"מה הוא רוצה?" שאל איציק בלאות.

"הוא אומר שיש לו מכתב עבורך", ענה בני.

"תחתום אתה ושייתן לך את המכתב", אמר איציק בקוצר רוח. לא היה לו כוח לקום ממקומו, הוא היה מרוקן וחסר אנרגיה. הוא לא ידע מה עוד יוכל לעשות, הוא במבוי סתום ללא תקווה, ולא ראה שום מוצא לסבך שהוא נמצא בו. לא עלה בדעתו שום פתרון למצב, הוא הרים ידיים.

בני חור אחרי זמן קצר, "הוא אומר שרק אתה יכול לקבל את המכתב, אם לא תגיע הוא ילך".

איציק עמד לומר לבני שלא אכפת לו, הוא חשש שזו הודעה חשובה, אולי זו ההתראה מהבנק על פינוי הבית. הוא קם ממקומו בלאות תוך שהכיסא נדחף אחורה בקול גרירה.

האיש בדלת לא היה עובד דואר ולא שליח רגיל של חברת שליחויות. הוא לבש מדים כחולים שנראו יוקרתיים וענד לוחית מוזהבת על דש חולצתו. "האם אתה מר איציק ברג?"

איציק ציין לעצמו את העובדה שהאיש מדבר אליו בכבוד. הוא הנהן בראשו. "תוכל לחתום כאן בבקשה?" שאל האיש והושיט לאיציק עט יוקרתי. לאחר שאיציק חתם, האיש מסר לו מעטפה, קד והסתלק.

איציק הביט, על המעטפה היוקרתית התנוסס הלוגו המוכר של ספייס אקס, חברת החלליות של אילון מאסק. ברגע הראשון הוא לא הבין מה הקשר אליו, הוא חשב שזו טעות. ואז נזכר. הוא קרע בתנועה מהירה את המעטפה ושלה מתוכה נייר מכתבים יוקרתי שגם עליו התנוסס הסמל של החברה. 'לכבוד מר איציק ברג. חברתנו שמחה להודיע לך על קבלתך לתכנית מחצבי המאדים. הנך מוזמן למפגש מקדים ולסדרת בדיקות שיתקיימו בעוד שלושה ימים במנהטן. נא אשר את השתתפותך. בכבוד רב, אילון מאסק נשיא החברה'.

איציק הביט נרעש בשורות הקצרות וקרא אותן שוב ושוב, הוא שאל את עצמו האם זה הנס שלו. לפני כמה חודשים התפרסמה מודעה על

שיגור משלחת אזורית נוספת למאדים. הוא הגיש מועמדות, כשנרשם הוא לא התכוון לזה ברצינות, הוא לא חשב לעזוב את הבית ואת המשפחה. הוא עבר אז עשרות בדיקת רפואיות ומבחנים קוגניטיביים. הוא לא העלה בדעתו שיתקבל, אין לו כישורים או הכשרה יוצאי דופן. הוא תלמיד ישיבה שלמד בכולל כמה שנים ומאז הוא מנסה להתפרנס מעבודות מזדמנות.

כשחני הגיעה היא מצאה אותו באותה תנוחה ליד השולחן במטבח. הוא הושיט לה את המכתב. היא הביטה בו נרעשת, "אתה לא רוצה להגיד לי שאתה חושב על זה ברצינות".

הוא הבין אותה, הוא לא היה מתנהג אחרת. "אני לא חושב שיש לנו ברירה, הבנק עומד לקחת לנו את הבית, המוסדות כבר לא מוכנים יותר לקבל את הילדים, אין לנו ביטוח בריאות, אני לא רואה איך אנחנו יוצאים מזה. קשה לי מאוד עם המחסור, וקשה לי לוותר על ההזדמנות הזאת. אם אלך על זה הבנקים ייתנו לנו אשראי, וזה ייתן לנו מרחב נשימה כלכלי למשך כמה שנים. כמובן שאני לא אעשה את זה בלי הסכמתך המלאה".

חני שתקה, איציק הבין אותה, זה היה רעיון הזוי שצריך זמן לעכל אותו. "לפי מה שאני מבין המסע הזה יארך פחות משלוש שנים ואני חוזר, הקשיים הכלכליים יהיו מאחורינו. אני מציע שאלך למפגש לשמוע פרטים ולהתרשם, נהיה יותר חכמים ואז יהיה קל יותר לקבל החלטה מושכלת".

פרק 2

כמה ימים לאחר מכן איציק מצא את עצמו באולם בגודל בינוני שבו ישבו עוד כמאה בני אדם, הוא התיישב בשורות האחוריות וסקר את היושבים, הוא חיפש במבטו דמות של מישהו נוסף כמוהו. היו שם אנשים מכל הגוונים ומכל הצבעים שיכול היה להעלות על דעתו. הוא היה האורתודוקסי היחיד, הוא הרגיש זר, שהוא לא שייך לשם.

בקדמת האולם היתה בימה נמוכה שעליה עמד נציג החברה, לפניו דוכן נואמים מעץ בהיר, שעליו התנוסס הלוגו של חברת ספייס אקס. הלוגו גם הוקרן על מסך ענק שהיה מאחורי הנואם. הנואם פתח: "ברוכים הבאים למצטרפים החדשים לתכנית המחצבים, הפיתוח והאיוש של המאדים".

התצוגה על המסך שמאחוריו התחלפה ועכשיו נראה עליו כדור אדמדם על רקע שמים שחורים. "כמו שאתם יודעים, בשנים האחרונות התגלו במאדים חומרים מיסודות חדשים שלא היו מוכרים למדע, חלקם יכולים ליצור שינויים מרחיקי לכת בכל תחומי החיים, והם פותחים אפשרויות דמיוניות לדברים שהמדע לא העלה על דעתו שהם בכלל אפשריים. המדענים די בטוחים שזו רק ההתחלה ושבמעמקי המאדים מחכות לנו

הפתעות נוספות.

כיום ישנם במאדים שני פרויקטים לכריית מחצבים. פרויקט אחד של הסינים, הם כורים בהר הגעש אולימפוס מונס, ההר הגבוה ביותר במערכת השמש". על המסך הגדול נראתה הדמיה של ההר. "הפסגה שלו בגובה של עשרים ואחד קילומטר בערך, יותר מכפול מהאדורסט, ההר הגבוה בכדור הארץ. כמוכן שהם לא כורים בגבהים האלה. הם כורים מנהרות הישר לתוך אזורי הלבנה. הסינים מאוד קנאיים לגבי הנושא של לחלוק מידע, כך שאנחנו לא יודעים מה הם כורים שם ואיזה חומרים הם גילו. מה שאנחנו כן יודעים זה שהם הקימו מושבה של ביתנים מוגנים וסככות, זו מערכת מיושנת מאוד ביחס למושבה המתקדמת שהקימה סוכנות החלל הבינלאומית".

עכשיו התצוגה שעל המסך נעה מעל קניון אדיר בגודל בלתי נתפס. "המושבה הבינלאומית ממוקמת בתוך קניון ואליס מארינריס". איציק בהה בתמונות של הקניון האדיר שעל המסך, הוא היה בהלם כמו כל שאר הנוכחים ושמע בקושי את קולו של המנחה. המנחה, שחש בתחושת ההשתאות הקולקטיבית באולם, היה נראה כאילו מציג יצירת מופת אישית שלו. "האורך של הקניון הוא כארבעת אלפים קילומטר, הרוחב שלו כמאתיים קילומטר, הגובה של הקירות שלו יכול להגיע במקומות מסוימים עד שבעה קילומטרים". המסך עבר לתצוגת הדמיה. "המושבה ממוקמת בתוך שקע ענק בעומק של כמה קילומטרים נוספים שנמצא בתוך הקניון, המיקום הזה נבחר גם כי הוא מוגן יחסית מרוחות, האטמוספירה בעומק הזה הכי טובה שיכולה להיות במאדים והיא הכי קרובה לאטמוספירה של כדור הארץ. יש בקרבת מקום לשם מאגר מים קפואים תת-קרקעי להספקת מים וחמצן. ומה שהכי חשוב שהכרייה כאן היא כמעט על פני השטח לא צריך לחצוב לחפור מדי לעומק". תצוגת המסך הראתה עיגול מתכת וזכוכית ענק על רגע אדמה אדמדמה. "זו המושבה שנקראת אורליון. המושבה עצמה ממוקמת בתוך מכתש

נפילה רחב מאוד, שכיסינו אותו בכיפת הגנה ובידוד ענקית שנבנתה על הקירות של המכתש.

התמונות על המסך הראו שורות של בתי אבן טבעית אדמדמה מסודרים בינות לרחובות סלולים, זה היה נראה כמו יישוב רגיל בכדור הארץ. "החיים בתוך המושבה כמעט רגילים, החממה האנושית הזאת מוגנת קרינה, כרגע מתגוררים בה כאלפיים אנשים, ועוד כמה אלפי רובוטים שעושים את כל השאר".

על המסך שוב נראה הלוגו של ספייס אקס. "אנחנו בחברת החלל ספייס אקס מיישמים את החזון של המייסד והנשיא אילון מאסק ליישב את כוכב מאדים, ולתת הזדמנות שווה לכל אחד ללא הבדלי דת וגזע, וכמובן לאפשר לכל אחד לחיות על פי אמונתו.

וכמו המתיישבים הראשונים שיישבו את אדמות ארצות הברית וכמו כורי הזהב שהלכו לאלסקה והתעשרו. כל אחד מכם יקבל סכום שבו הוא יכול לרכוש זיכיון לרכישת שטח לכריית מחצב, שזה כולל את כל הציוד הנדרש לכרייה, חומרי נפץ, כלים הנדסיים, משאיות וכל מה שנצרך לשינוע של המחצבים. וכמובן אספקה קבועה של חמצן, מזון ומים.

כפי שאתם בוודאי יודעים, חלון הזמן לטוס למאדים זה כשהוא קרוב יחסית לכדור הארץ, והעיתוי שמסלול כדור הארץ והמאדים מתקרבים, הוא פעם בכל עשרים ושישה חודשים. הטיסה למאדים התקצרה והיא כרגע עומדת על משך של ארבעה חודשים, מה שאומר שאורך הסבב עד שתוכלו לחזור הוא כשלושים חודש".

אחד מהקהל הרים את ידו ושאל: "האם מישוהו כבר חזר משם? מה ממוצע השהות שם בינתיים?"

"אין בזה כללים", השיב המנחה, "אחד מהנוסעים שיצא במחזור הקודם יחזור באחת מהחלליות שלכם. האחרים פשוט לא מעוניינים לחזור, הם

מרוויחים שם הון בכל יום, לא בוער להם לחזור.”

שאלה נוספת נשמעה מקצה האולם: “מה לגבי שירותים רפואיים?”

“שאלה חשובה”, ענה המנחה, “השירותים הרפואיים שם מינימליים, לא מקצים משאבים לבתי חולים וחדרי ניתוח, למאדים הולכים רק אנשים בריאים וחזקים ולשם כך עברתם בדיקות מקיפות ויסודיות. מי שיחלה שם או ייפצע בפציעה משמעותית לא יהיה לו מענה. מקסימום הסיוע הרפואי שיינתן שם זה קיבוע שברים וניתוח תוספתן לא יותר מזה. מי שיחלה גם לא יוכל לחזור ארצה בחללית, הטייסים לא ייקחו איתם אנשים חולים במשך כמה חודשים, אין בחלליות שום דרך לעזרה רפואית. כל מי שיצטרף יחתום על כך שהוא מודע שאין שם עזרה רפואית.”

יד נוספת התרוממה מתוך הקהל: “איך תנאי החיים שם? איזה מזון אתם מספקים שם?”

המנחה נע מעט בחוסר נוחות, הוא בהחלט העדיף שהשאלה הזאת לא תישאל. “יש במאדים מזון רגיל לגמרי, רובו מיובא מכאן ועוד חלק קטן מאוד שמגדלים או מייצרים שם. אבל רוב המזון מסופק בטבליות וויטמינים, מדי פעם מסופק גם מזון רגיל כדי שמערכת העיכול תמשיך לתפקד. יש שם מסעדות שניתן לרכוש בהן מזון רגיל, אבל הן עולות בהתאם והתשלום הוא בחומרים מהמכרה. גם אין כמעט אפשרות למקלחת, מתנקים בעזרת מגבונים לחים, יש שם מתקן ספא אפילו עם בריכה אבל גם הוא עולה בהתאם. תנאי החיים שם בהחלט קשוחים, אבל מעבר לבדיקות הבריאות, כל אחד מכם עבר מבחני התאמה, כשירות ויכולת עמידה בלחצים.”

השואל הבא היה ג'ינג'י ממושקף שישב בשורה לפני איציק: “במאדים נופלים כל הזמן מטאוריטים, אני מניח שאם אחד כזה יפגע בשכבת המגן של המושבה כולם שם ימותו. אני רוצה להבין איך סוכנות החלל מתמודדת עם הסיכון הזה?”

המנחה ששמר עד עכשיו על ארשת פנים ממלכתית הראה סימני רוגז, "מדובר בשאלה טכנית שבאחריות סוכנות החלל, מטרת השאלות בפאנל הזה היא רק לגבי אורח החיים של הנוסעים. אבל כיוון שהשאלה כבר נשאלה, אני אשיב עליה". על המסך מאחוריו נראו מספר תותחים במרחק לא גדול מהמושבה. "אלו תותחי ליזור מתוצרת ישראלית שנועדו במקור לפגוע בכתב"מים, בפגזים ובטילים, אנחנו משתמשים בהם כדי לפגוע במטאוריטים".

על המסך נראו צלחות במספר מיקומים. "אנחנו משתמשים במכ"מים מאוד רגישים שמאתרים כל מטאוריט שיש לו פוטנציאל לפגוע במושבה. יש לנו שלוש שכבות הגנה של תותחי ליזור. סוללה אחת ממוקמת מעל הקניון, סוללה נוספת על שפת השקע וסוללה נוספת מסביב למושבה. התותחים מפגיזים את המטאוריטים, כותשים אותם ומפוררים אותם לאבק. המושבה בטוחה לגמרי ממטאוריטים, אין שום סיכוי שמטאוריט יחדור את כל שכבות ההגנה".

שאלה נוספת נשמעה. "המושבה נמצאת בתוך שקע? זה מרגיש לי כמו לחיות בתוך קבר". המנחה גיחך, "הגודל של השקע הזה הוא כמו כל ניו יורק, אתה אפילו לא תדע שאתה בתוך שקע".

שלב השאלות הסתיים. המנחה המתין מעט ואז המשיך: "לפניכם כחודש של אימונים ותרגולים. האימונים היום פחות מורכבים מבעבר וגם חליפות החלל החדשות הרבה פחות גסות ומסורבלות. שבועות ספורים של אימונים יספיקו, את שאר האימונים כבר תמשיכו שם".

איציק סקר את היושבים שהחלו לקום ממקומותיהם, כולם היו נראים קשוחים וחסונים, יוצאי צבא, כורים, חקלאים, אנשי שטח במידה זו או אחרת. הקבלה שלו נראתה לו טעות. הוא ניגש למנחה ושאל: "נראה לי שהקבלה שלי בטעות, אין לי שום רקע שיכול להתאים לדבר הזה".

המנחה טפח של שכמו בידידות, "כל אחד מכם עבר בדיקות מקיפות,

לא יכולות להיות טעויות, עברתם ניתוח ממוחשב, המחשב כנראה זיהה
בך יכולות וכישורים טבעיים שאתה פשוט לא מודע להם".

פרק 3

ההתראה על עיקול הדירה והילדים שלא הלכו למוסדות הלימוד ונשארו בבית כמה ימים, לא השאירו לאיזיק ולחני ברירה. גם חני הבינה שאין מנוס מההחלטה הקשה. אחרי שההחלטה התקבלה איזיק חשב שהכי נכון לשתף בזה תחילה את הילדים. הוא התחיל עם התאומים בני התשע, בני ויונתן. יונתן אהב את הרעיון שאבא שלו יטוס לחלל, הוא ממש התלהב. איזיק הזהיר אותו שישמור את הדבר בסוד בינתיים. בני לעומתו קיבל את זה קשה והיה מאוד נסער, "אתה לא תהיה כבר מצווה שלי, מי ילך איתנו לבית הכנסת? מי ישב לידינו?"

המילים חבטו באיזיק והכאיבו לו, "אל תדאג בני, עד הבר מצווה שלכם אני כבר אחזור, יש מספיק זמן עד אז".

"אתה לא תחזור", צעק בני בבכי ועזב את החדר.

'שני תאומים ושונים כל כך', חשב איזיק לעצמו. 'אבל בני יתגבר. כרגע הוא המום ומופתע, הוא יהיה בסדר'. עם הבנות רבקי ואסתי בנות החמש, זה הלך יותר קל, הן לא ממש הבינו את המשמעות של ההיעדרות של האב למספר שנים. השלב הבא היה לספר להורים. ההורים שלו קיבלו את ההודעה בשתיקה, הם היו שתקניים ולא מתערבים, למרות

שאיציק ידע שהם מאוד לא אוהבים את הצעד הזה, הם לא אמרו לו דבר. ההורים של חני היו כצפוי מאוד מאוד לא מרוצים, הם הפגינו כלפיו עוינות גלויה, ככל שהם ניסו להסביר את המצב הכלכלי הנואש זה לא עזר. קרן האור המשפחתית היחידה, היה אחיו יוסי, איש עסקים ממולח ומפולפל, שקיבל את הידיעה בענייניות אמפטית.

כמה ימים לאחר מכן השמועה שאיציק ברג טס לחלל, התפשטה בשכונה. לאחר שלב התדהמה, התגובות נעו בין גיחוך לביטול, כולם הסתכלו עליו כעל אדם מוזר. לפחות עם הבנק היתה הקלה, הוא קיבל אשראי נדיב למספר שנים, והעיקול על הדירה הוקפא בינתיים.

השבת האחרונה היתה מרגשת ומאופקת, למרות שניסו להדחיק את המחשבה, הם ידעו שיתכן שזו השבת המשפחתית המשותפת האחרונה שלהם, וזו לא רק פרידה זמנית ארוכה, אלא לתמיד. חני ניסתה להיות גיבורה ולהסתיר את החרדה ואת הפחדים, היא ניסתה לחייך חיוכים מאולצים, היא לא ממש הצליחה. היא בכתה בקידוש וכשאיציק שר 'אשת חיל'.

היא כבר התחרטה שהסכימה, אבל זה היה כבר אל חזור, איציק חתום על היציאה, המשמעות של ביטול עכשיו זה בור תקציבי ענק נוסף ותביעות משפטיות מול גוף ענק ודורסני. במוצאי שבת ההורים שלו הגיעו עם יוסי להיפרד ממנו.

הנוסעים נכנסו לבידוד קפדני של שבועיים לוודא שאין להם וירוס סמוי וכדי שלא ידבקו. לאחריהם חני והילדים הגיעו להיפרד ממנו, הפרידה מעבר לזכוכית אטומה היתה מרגשת. איציק היה מתוח וניסה ככל יכולתו להסתיר זאת, עיניה של חני היו אדומות וללא שינה. יונתן חבט באגרופו הקטן על הזכוכית בהתלהבות, בני עמד בצד מסוגר והבנות נפנו לו לשלום.

בבוקר האחרון כשהניח תפילין איציק חשב על זה שבשנים הקרובות

הוא לא יוכל באמת לקיים את המצווה, פוסק הלכה שאתו התייעץ קבע שמהרגע שהוא עוזב את כדור הארץ לחלל, כל המצוות והאיסורים שתלויים בזמן לא תקפים לגביו, אין יום ואין לילה, אין תאריך ואין זמן. הרב גער בו על הצעד שעשה, איציק הסכים, הוא לא היה מודע למשמעות ההלכתית של הנסיעה, אבל כבר לא היה לו מה לעשות.

חני העדיפה לא לצפות בשיגור החללית, "נבוא לקבל אותך כשתחזור", היא אמרה. יוסי היה היחיד שנשאר לצפות בשיגור. הטיל הענק התרומם בתוך עננים של עשן ואש בוהקת. לבסוף הוא הפך לנקודה קטנה מאירה שנעלמה, נשאר רק השובל. "אני מקווה שעוד אראה אותך אחי", אמר יוסי לעצמו.

פרק 4

בתוך החללית. איציק שכב דרוך במושב בתנוחת חצי שכיבה, חגור ברצועות עבות שהצמידו את כל גופו למושב. ידיו היו מונחות צמוד לגופו, הוא לא הניד אבר. נאסר עליהם לעשות כל תנועה. כשהמנועים האדירים נדלקו הוא חש רעידה בכל גופו, בתא הנוסעים נשמע רעם עמום.

הרעידה הלכה והתגברה, ברקע נשמע קול מתכתי שספר את הזמן לאחור, איציק הביט במתח עצור במסך שהציג את ספירת השניות לאחור לשיגור, ליבו הלם בחוזקה, "שלוש... שתיים... אחת..." איציק עצם את עיניו והתפלל שזה יעבור בשלום. הרעש העצום התחזק ואתו הרעידות. תצוגת המסך הורתה על שורת אפסים, נשמע רעם אדיר, הגוף הענקי כמו נהדף בעוצמה כלפי מעלה. כל גופו של איציק נדחף לאחור בבת אחת, כמו התחושה במעלית מהירה אבל פי כמה. לחץ הג'י היה נוראי, עצמותיו נדחסו פנימה, פניו כאילו שקעו אל תוך גולגולתו. כל איבר בו כאילו הכפיל את משקלו באחת, ההרגשה היתה זוועתית למשך כמה דקות איומות.

החללית המשיכה לטפס כך עוד שתי דקות, ואז נשמע פיצוץ קל

כשהמאיצים נפרדו מהחללית, לרגע קצר החללית כאילו האטה את מהירותה ועומס הלחץ שעל גופו הוקל מעט, הוא ידע שזה זמני וזו רק ההתחלה. מיד אחר כך המהירות התחדשה והתגברה ואתה עומס הג'י שהלך והתגבר. התחושה היתה איומה, כמו משקל עצום שלוחץ על הגוף, גופו נמחץ אל תוך המושב תחת עוצמת הדחף, כל איבר בגופו הכפיל את משקלו וכל תנועה נדרשה למאמץ. הוא חש כאילו אבריו כבדים פי כמה ממשקלם, קושי עצום להניע את ידיו, עפעפיו רעדו מרוב מאמץ. הוא חש לחץ חזק על החזה, הנשימה היתה מאומצת ושטוחה, הוא התקשה לנשום בדומה לאדם ששלושה אנשים יושבים על חזהו.

ואז זה הסתיים באחת. הטיל הגדול התנתק והרעש האדיר המחריש נדם, שקט פתאומי השתרר. איציק חש בבת אחת הקלה גדולה, הלחץ העצום שלוחץ על גופו והצמיד אותו למושב פסק באחת, גם תחושת הלחץ הנורא על החזה פסקה, נשימתו נעשתה קלילה, גופו נעשה קליל, הוא היה בעצם חסר משקל לגמרי. הוא כאילו צף בתוך המושב.

הנוסע שישב לידו שחרר את רצועות הבטיחות והחל לרחף, גם שאר הנוסעים החלו להשתחרר בזה אחר זה ולרחף. זה היה רגע של הקלה עצומה ותחושת שחרור ופורקן אדירה, איציק היה מהאחרונים שהעזו לשחרר את עצמם. הנוסע שלידו היה בעל פנים שחומות, התקרב לאיציק בריחוף בפנים מחויכות ואמר: "אני רוהן ואני מהודו".

הוא הושיט לאיציק את ידו לשלום, התנועה היתה מהירה וחזקה מדי הוא הסתחרר באוויר. הוא נאחז במושב ובלם את הסחרור. הוא הצטחק ושלח שוב את ידו, הפעם בזהירות.

"אני איציק ואני אמריקאי", אמר איציק בחיוך ושלח את ידו. היא נשלחה במהירות לפנים והחמיצה את היד המושטת. ההודי שוב הצטחק. איציק הצטרף לצחק ושחרר את עצמו מהחגורות. תחושת הריחוף באוויר היתה מדהימה. איציק התגלגל והסתחרר באוויר, לומד אט אט לשלוט

בתנועותיו.

כמה שעות לאחר מכן בפינת האוכל של החללית, הנוסעים חיברו את עצמם לרתמות צמודות לקיר כדי שלא ייסחפו בזמן האכילה, לפני כל אחד היה מדף שאליו היתה מוצמדת כוס עם קשית, המזון היה בתוך שקיות אטומות כדי שחתיכות מזון והפירורים לא יתפזרו. איציק אכל את מנת האוכל הכשרה שלו, האכילה היתה בתורנות וללא דיבורים. איציק הגניב מבטים בצעירים שהיו מרוכזים במנת האוכל שלהם. הוא יצטרך להפנים שהאנשים האלה הולכים להיות החברה שלו בחודשים הקרובים. מבטו נעצר על רוהן שהיה מולו וחשק את שפתיו בכוח, בניסיון לכלוא את העיטוש שעמד לפרוץ מפיו. כל הנוכחים הפסיקו לאכול וצפו ברוהן.

לבסוף הוא התעטש, פירורים טיילו וריחפו מעל השולחן. מספר פירורים יצאו מפיו ונשארו תלויים בחלל, פרץ צחוק משותף של הצופים גרם לצבר פירורים נוסף. רחש שאיבה נשמע מיד מתקרת החדר ממערכת יניקה ששאבה את הפירורים.

בהמשך הם הלכו לישון בתאי שינה, הם נכנסו וריחפו לתוך שקי שינה שהיו מעוגנים בתוך תאי שינה. השינה היתה במשמרות משום שלא היו תאי שינה עבור כולם. סדר היום היה מוקפד, לזמני אכילה, שינה ושימוש במתקני כושר כדי שגופם לא יתאבן במשך חודשי הטיסה הארוכה.

שבועיים לאחר מכן. על המדף-שולחן היה מונח מחזור, איציק בהה בו מהורהר. עכשיו ראש השנה, כל שומרי התורה נמצאים עכשיו בבתי הכנסת מתפללים על השנה החדשה, בלילה הם יאכלו סימנים לשנה טובה ומתוקה ומחר ישמעו תקיעת שופר, ואילו הוא כאן מנותק מהכול. הוא חשב על חני והילדים שיאכלו לבד את סעודת החג, ושאל את עצמו

איך הם עוברים את החג הראשון בלעדיו, מחשבתו התמקדה בבנים שישבו לבדם בבית הכנסת. ככה גם תעבור עליו ועליהם כל תקופת החגים, יום כיפור, סוכות ושמחת תורה. לפני כמה שעות הוא שוחח איתם ואיחל להם שנה טובה. ההרגשה שלו היתה רעה, בגלל המחשבה הבלתי פוסקת, האם הצעד שעשה היה נכון? האם לא הרחיק לכת?

השבועות הבאים עברו ללא אירועים מיוחדים. הוא שוחח מדי פעם עם חני והילדים, השיחה היתה מקוטעת, כמה דקות חלפו עד שהשדר שלו הגיע לכדור הארץ, ואחר כך עוד כמה דקות עד שהגיעה התגובה, היה קשה לתקשר כך. אי אפשר היה לדבר בצורה אינטימית ואישית, הוא ידע שבכל השדרים צפו אנשים נוספים. איציק ידע שבהמשך כשיגיע למאדים זה יהיה עוד יותר איטי, יעברו יותר מעשרים דקות עד ששדר שלו יגיע לכדור הארץ.

באחד הלילות הוא שכב בשק השינה המרחף, הוא לא הצליח להירדם. לפני שהלך לישון הוא דיבר עם חני והילדים, הם הראו לו את החנוכייה הדולקת, הוא חשב על חני שמדליקה נרות. היא מנסה להיות חזקה ומאוד משתדלת להסתיר ממנו את הקשיים, הוא הודה לה על זה בליבו. צפצוף מהשעון החכם שעל זרועו קטע את מחשבותיו, הצפצוף הורה שהגיעה עבורו הודעה כתובה. ליבו הלם, הם דיברו לא לפני זמן רב, הוא שיער מה תוכן ההודעה.

נשימתו התרחבה כשקרא את ההודעה: 'הגיע הזמן, אני בדרך לבית החולים'. איציק לחש פרקי תהילים והמתין במתח. התחושה שלו היתה קשה, חני נוסעת לבדה לבית החולים ותעבור את הלידה בלעדיו, ייסורי המצפון הקבועים שלו התגברו. אחרי שעה הגיעה הודעה נוספת, הפעם לא חני כתבה את ההודעה: 'חני בחדר הלידה, יש סיבוך'.

איציק אכל את עצמו, עכשיו ייסורי המצפון היו מאפלים, חני צריכה התערבות רפואית ואילו הוא לא נמצא. למרות שהם ידעו שזה מה שיהיה

וחני לקחה בחשבון שהוא לא יהיה אתה בלידה, אבל עכשיו בשעת מעשה זה היה בלתי נסבל. מחשבה התגנבה לראשו החרד, ואם יקרה משהו, אולי הוא יוכל לחזור מיד עם החלליות שיחזרו. הילדים שלו לא יוכלו להישאר לבד. הוא לא ידע מה לעשות עם עצמו, אחרי כמה דקות לא היתה לו אפילו סבלנות לומר תהילים. הוא היה מתוח ולבדו.

לאחר כשעתיים מתוחות הגיעה ההודעה. 'נולד בן, הכול בסדר. חני והתינוק בריאים'.

איציק התפרק מהמתח ונשף נשיפה ארוכה, הוא כבר היה משוכנע שהנסיעה הזאת היתה טעות, זה לא היה בשבילו כל הדבר הזה. הכאב שחני עברה את הלידה בלעדיו, בהמשך תהיה ברית ללא נוכחות האב, מחיר אישי כבד. כמה דקות אחר כך הוקרנה על המסך תמונה של תינוק זעיר, עם הכיתוב 'ברכות לאיציק ברג להולדת בנו'.

איציק הביט בתמונה במבט מצועף, הילד שלו שהוא לא יפגוש בו עד שיהיה כמעט בן שלוש, עד אז הוא יגדל ללא נוכחות של אב. בעוד החללית מתקדמת מפלחת את החלל הריק ללא הרף, הוא לא הפסיק להרהר את המחשבה המייסרת.

רוהן התיישב לידו. "אני מבין איך אתה מרגיש. אני השארתי אישה ושני ילדים, אני בטוח שלא קל להם, אבל אני מאמין ובטוח שזה יהיה כדאי, זה בשבילם, החיים שלהם עצמם יהיו יותר טובים. תשאל את עצמך האם היית נוסע בלי האכפתיות מהם, בלי הדאגה להם שיהיה להם הכול. תזכיר לעצמך שזה לא בשבילך, זה בשבילם, אין מקום לייסורי מצפון. תלך על זה עם כל הכוח. אני הבטחתי לעצמי שאני בסבב הבא כבר חוזר, אני אעשה הכול כדי לחזור בהקדם למשפחה שלי, לפתוח דף חדש ומצליח".

"תודה", אמר איציק בפשטות, הדברים הישירים אוששו אותו.

תמונת התינוק המיסה את כל הלבבות הקשוחים, האירוע שבר את השגרה המשעממת. הנוסעים שהיו ערים באותה שעה מחאו כפיים ולחצו ידיים עם איציק, וכששמעו שזה ילד חמישי הם היו המומים. איציק שנרגע בינתיים והצליח לשמות בילד הנוסף לחץ ידיים וחייך.

שמונה ימים אחר כך הוא צפה בברית דרך המסך. בברית נכחו מספר גדול יחסית של אנשים. לראשונה מזה כמה חודשים הוא יכול היה לצפות בכל בני המשפחה המורחבת, השכנים והחברים. את הכיבודים חילקו אביו ואבא של חני, התינוק נקרא דוד על שם סבה של חני. השם שהם סיכמו עליו לפני שנסע. לאחר הברית עברו כל המשתתפים לפני המצלמה ואיחלו לו מזל טוב. חוץ משניים, ההורים של חני. הוא ידע שזה כואב לה ואוכל אותה. אך מהמרחק הוא דווקא הבין אותם, הוא הודה בפני עצמו שאם החתן של בתו היה עושה דבר כזה, משאיר את אשתו למשך שנים, הוא לא היה נוהג אחרת. הוא דווקא חשב שיחסית ההתנהגות שלהם מאופקת. אחר כך הוא המשיך לצפות בסעודת המצווה - שהוא לא היה שותף בארגונה ובהכנתה והאזין לדרשות שנשאו אביו וחמיו, חמיו כמובן לא הזכיר אותו.

פרק 5

שבועיים לאחר מכן. כל נוסעי החללית ישבו במקומותיהם בתא הנוסעים והביטו מוקסמים. מהחלון הקדמי נראה כדור חום אדמדמם מרחף באוויר, זו היתה שעת זריחה במאדים, כדור השמש נצנץ מאחורי הכדור האדום והאיר אותו, המחזה היה מרהיב.

החללית התקרבה במהירות למאדים, חלפה מעליו והקיפה אותו. הישר לפניהם נראתה כמו צלקת עמוקה ענקית שהתמשכה לכל האופק, שכמו ביתרה את הנוף השטוח והחדגוני. 'קניון ואליס מארינריס', חשב איציק לעצמו. החללית הנמיכה לקראת נחיתה בחלקו האחורי של הכוכב שהיה חשוך.

צפצוף חד קטע את הדממה ואורות אדומים החלו להבהב לכל אורכו של מתחם הישיבה. קולו של הקריין המתכתי נשמע: "התראת נחיתה, הנוסעים מתבקשים לחגור את עצמם". הכיסאות התכוונו מאליהם למצב חצי שכיבה והנוסעים מיהרו לחגור את החגורות שהצמידו את גופם וריתקו אותו למושב.

מסביב היה חושך מוחלט, במעבורת היה מתח, הם קיוו שהנחיתה תעבור בשלום. הם התקרבו במהירות לחלק המורכב והמסוכן ביותר

בטיסה, הנחיתה במאדים. החללית צריכה להיכנס לאטמוספירה של המאדים בזווית מדויקת, מכניסה במהירות שיא של עשרים אלף קמ"ש - במטרה לחדור את האטמוספירה של הכדור האדום, ואז מעבר לבלימה מלאה תוך עשר דקות. התזמון המדויק של מערכות החללית קריטי, חישוב לא נכון יגרום להם להתרסק על אדמת המאדים.

המעבורת נכנסה במהירות לחלל האטמוספירה של המאדים, הלחץ האטמוספרי האט אותה, ואז נשמע רעש אדיר של מנועי דחף שיצרו כוח דחף נגדי ובלמו את מהירות הירידה. החללית ירדה למטה הישר לעבר הקניון. בחשכה המוחלטת קירות הקניון העצום לא נראו בכלל, החללית תמרנה לעבר השקע, צנחה לתוך חלל שחור ואפל שבמרכזו היה מקור אור רחוק.

לאחר ירידה נוספת גדלה נקודת האור ונראה מתומן מואר באור כתמתם, מסביבו כמה משטחי נחיתה ענקיים מוארים מתאורה חזקה מאוד של זרקורים, באחד מהם חנתה חללית שנחתה שם כמה שעות קודם לכן. החללית הנמיכה מעל אחד המשטחים, רעש מנועי הדחף התעצם, מהירות הירידה הואטה כמעט לגמרי, חבטה קלה והם עצרו. האורות האדומים לאורך תא הנוסעים הארוך שכבו, המחישו את הבלתי ייאמן, הם נחתו במאדים.

המתח העצום שמתחילת שלב הנחיתה התפוגג. עכשיו נדלקו אורות ירוקים, הקול המתכתי האוטומטי של מערכת הכריזה אמר: "אישור לשחרור חגורות". התגורות השתחררו והלחץ על גופם נרגע.

איציק הניע את ידיו, התחושה היתה מוזרה, לאחר ארבעה חודשים של ריחוף ללא כוח כבידה, הוא הרגיש שוב את כוח המשיכה. הוא היה חלש מכוח המשיכה של כדור הארץ, אבל בכל אופן זה נתן יציבות נורמלית יותר.

רכב חלל אוטונומי התקרב למעבורת בהילוך אחורי, זרועות ארוכות

יצאו מירכתיו והתחברו אליה. ואז החל לגרור אותה לעבר שרוול יציאה מעוגל. נשמע זמזום של השרוול שנשלף ממבנה הטרמינל ונצמד למעבורת. לאחר מספר דקות נדלקן אורות כחלחלים בחלל הנוסעים ונשמע קול מתכתי: "לחץ אוויר אושר, פתיחת דלתות מאושרת". מיד לאחר כך נשמע רחש תנועתם של הבריחים ההידרוליים שנפתחו, דלת כבדה עבה סבה על צירה ונפתחה לרווחה.

רגע אחר כך נשמע בחלל החללית קולו של הקפטן: "ברוכים הבאים לכוכב מאדים".

ההתרגשות נשמעה היטב בקולו למרות ניסיונו הכביר להסוות את ההתרגשות ואת ההקלה שהוא חש.

הנוסעים קמו ממקומם, לקחו מתא המטען את המזוודות שלהם והחלו לצאת מהחללית. האוויר במעבר היה דליל מעט, הם היו צריכים להתרגל להליכה עם כבידה חלשה. איציק פסע באיטיות במעבר המעוגל השקוף, והביט לא מאמין על המרחב החולי שמסביב ועל הכוכבים, הוא באמת פוסע ברגליו על המאדים.

ואז הוא נעצר הלום, באמצע שחור הלילה נראה כוכב קטן כחלחל, שם נמצאים חני והילדים והם רחוקים כל כך. הוא עמד כך כמה דקות מביט במראה, כל שאר הנוסעים כבר המשיכו הלאה. לבסוף הוא התנער והמשיך במעבר הריק לעבר מבנה הטרמינל.

הטרמינל היה נראה כמו כל טרמינל אחר בכדור הארץ, כרגע הוא היה ריק כמעט, היה שם פקיד אחד שהחתים דרכונים. לאחר מכן התקיים בידוק ביטחוני מחמיר ומדוקדק, החוק הבינלאומי קבע, שאסור להכניס למאדים שום כלי נשק או כל דבר אחר שיכול לשמש לאלומות. מאדים יהיה מקום ללא אלימות וללא מלחמות.

אחרי עמדות הבידוק, היה מתחם חנויות שהיו בו רק שתי חנויות.

החנות הראשונה היתה חנות שעונים, כל הנוסעים נכנסו אליה. היממה במאדים היא של עשרים וחמש שעות, השעונים מכדור הארץ לא יהיו כאן שימושיים, היו שעונים פשוטים והיו שעוני מותג מעוצבים יקרים יותר.

מעל החנות השניה היה שלט קטן 'חנות המזכרות של ג'רי'. בפתח החנות עמד המוכר והביט בעיניים כלות בנוסעים שעוברים על פניו ומדלגים על חנותו. הוא קרא לעברם שייכנסו. "היי בחורים בואו תיכנסו לחנות שלי". איציק הביט באיש החייכן, הוא זיהה את העצב שמבעד לחיוך ולא יכול היה לסרב לבקשה.

החנות הכילה כל מיני מזכרות מעניינות, לוח שחמט מגולף מאבני מאדים, פסיפסים מאבני מאדים, תכשיטים, דגמים מוקטנים של המושבה, עיגולי זכוכית כחלחלה תלויים על חוט. ג'רי המוכר ניסה למכור לו את העיגולים ואמר: "כשמוציאים אותם מהאדמה הם זוהרים ומפיצים אור, זה חומר חדש שרק עכשיו התגלה, זה יהיה להיט".

"אני מצטער ג'רי", אמר איציק, "הדברים שלך בהחלט יפים מאוד, כרגע אני לא צריך מזכרות, עד שאני אחזור יעבור הרבה זמן בוודאי יהיו דברים חדשים. כשאחזור אני אעבור דרכך לקנות משהו".

ג'רי היה מאוכזב מאוד, "תודה לך שלפחות נכנסת לראות".

בקצה הטרמינל היו כמה מסכים. אחד מהעובדים אמר: "המשפחות שלכם קיבלו את העדכון שהנחיתה עברה בשלום. כל אחד יוכל לקיים שיחה עם בני המשפחה".

למרות שלא כל הנוסעים קיימו את השיחה, לרובם כלל לא היתה משפחה, ההמתנה היתה מורטת עצבים. לכל משפט שנאמר נדרשו עשרים דקות להגיע לכדור הארץ, ואז עוד עשרים דקות עד שהתגובה הגיעה בחזרה. רק חני היתה מהעבר השני. "אני בסדר גמור", אמר

איציק, "מתגעגע ודואג לכם, אני אעשה הכול לחזור הכי מהר שאפשר. איך דודי נותן לך לישון בלילה?"

חני שכבר החלה להתאושש מהלידה כמו תמיד הפגינה מצב רוח חיובי ונתנה את ההרגשה שהכול בסדר. היא הודתה שכמובן זה לא קל אבל סביר.

כשסיים את השיחה איציק לא נתן לעצמו להיכנס לרחמנות או לייסורי מצפון, הוא כבר הפנים את מה שאמר לו רוהן, הוא צריך לחשוב על דברים שיחזקו ויקדמו אותו ולא שיחלישו.

מסוע ממונע הוביל את הנוסעים בתוך מעבר תת קרקעי לתוך המושבה עצמה. לאחר נסיעה קצרה של כמאה מטרים, נעצר המסוע בצד משטח רחב שבסופו היתה מרפסת תצפית שממנה נשקף מראה המושבה מבפנים. המושבה עצמה היתה בתוך מכתש עגול שקוטרו כשני קילומטרים, הוא היה תחום בקירות זקופים שגובהם כמאתיים מטרים, מעל המכתש התנשאה כיפת פלדה וזכוכית אדירה שכיסתה את כולו. מהמרפסת היה מעבר רגלי שעבר בצמוד לכיפה שהוביל למרכז שליטה שהיה במרכז הכיפה.

שחור השמים שנשקף מהכיפה החל להתבהר, ובמקומו הפציע אור זריחה. לאור הזריחה ניתן היה לראות טורי מבנים מאבן אדמדמה מקומית. כולם בני שלוש קומות ומראה זהה, רחובות ישרים, מטופחים בחלקות דשא סינתטי, שדרות עצים מלאכותיים ופנסי רחוב. וכמו בכל קטלוג נסיעות, במציאות זה היה נראה פחות מלהיב מאיך שהיה נראה בתמונות שהראו להם בתדרוך.

מעלית מהירה שהיתה צמודה לקיר המכתש הורידה את הנוסעים למטה.

הם קיבלו חדרים במלונית שהיתה בסמוך והלכו לישון. איציק התעורר לאחר כמה שעות, הוא הניח תפילין ללא ברכה והתפלל. לאחר מכן יצא לרחוב. שורה של זוגות אופניים עמדה מול המלונית. הוא לקח זוג ויצא לסיור באופניים. הדיווש היה ממש קל, הוא עשה הרמת גלגל בקלות והקפיץ את האופניים מעל מכשולים, בגלל חוסר הכבידה. גם כשנפל הנפילה לא היתה כואבת. הסיור היה די משעמם, כל המושבה נראתה כמעט אותו הדבר, חוץ ממבנה גדול ומעוצב שהיה במרכז המושבה. זה היה בנין הממשל של המושבה, שהמשרדים שלו היו ממוקמים בקומות העליונות. בקומות התחתונות היו המסעדה והספא. באחד מפאתי המושבה היה שטח מגודר ושמור, אלו היו חממות לגידול מזון.

פרק 6

בהמשך היום התקיים טקס קבלת פנים. הטקס התקיים בבניין הממשל. כל הנוסעים שהגיעו עתה ישבו באולם עגול. על בימה נמוכה מאחורי שולחן ישבו מספר גברים.

מזכיר המועצה בלונדיני ממוצא הולנדי הנחה את האירוע, "שלום למתיישבים החדשים במושבת המאדים. תחילה נעשה היכרות עם ראשי האגפים כאן במושבה ולאחר מכן עם החוקים והכללים של המקום".

הוא החל להציג את ראשי האגפים שהיו בעצם המושלים של המקום. איציק התבונן באנשים שבשנים הקרובות הוא יהיה נתון במידה מסוימת למרותם. הראשון שהוצג היה ראש מנהלת האגפים שהוא בעצם המושל של המושבה. בריטי קשוח ומוקפד ששמו כפי שציין המנחה הוא אלסטר גריבס והוא היחיד מתוך שאר חברי ההנהלה שהוא עובד ישיר של חברת החלל. על דש חליפתו האפורה היתה סיכה מוזהבת עם הסמל של חברת החלל. היה נראה גבוה בעל גזרה דקה ותווי פנים חדים. איציק העריך שהוא נמצא בשנות הארבעים שלו, הוא שידר קשיחות וקוצר רוח. כשהמנחה הציג אותו בפני הנוכחים הוא אפילו לא הנהן כאילו לא מדברים עליו. נראה אדם יעיל וממוקד, שרואה באירועים חברתיים כמו

זה, בזבוז זמן. והוא מחכה שהאירוע המיותר לטעמו, כבר יסתיים. כנראה שהאירוע הזה הוא בהנחיה מלמעלה של הנהלת החברה, והוא לא יכול לבטל אותו.

הדמות השניה שהוצגה היה ראש אגף האבטחה והביטחון. כשהמנחה אמר ששמו בראנר, האיש התערב הניף בידו בתנועת ביטול ואמר בחיוך קל: "בראד. תקראו לי רק בראד".

המנחה זרם אתו והמשיך: "ראש אגף האבטחה נקרא בראד, הוא בלגי והוא אחראי כאן על הביטחון והאבטחה". פניו היו מרובעות, עם לסת חזקה אך עם חיוך קל בזווית הפה, גובהו מעט מעל הממוצע, כתפיים רחבות, יציבה זקופה אך לא מאיימת. שיער קצוץ בצבע חום בהיר ושפם גזור באותו הצבע. איציק בחן אותו בתשומת לב, ניגוד האופי בינו לבין ראש המועצה היה בולט. למרות האווירה הנעימה שהקריין סביבו, מבטו סרק כל העת היושבים, כאילו באגביות, מחפש משהו שמהווה פוטנציאל לבעיות.

הדמות הבאה שהוצגה היה ראש המחשוב והרובוטיקה. היה לו מראה יפני קלאסי, פנים עגולות, עור בהיר, גבות דקות ומדויקות, ועיניים כהות מלוקסנות, שנראו מבעד למשקפיים דקים בגוון שחור. הוא הרכין את ראשו בעת שהמנחה אמר את שמו, והיה נראה כמו פרופסור או מדען, לא כמו מישו קשוח שאחראי-על במאדים, איציק הניח שהמראה שלו מטעה, בעלי משקפיים לא התקבלו בדרך כלל לתכנית החלל. שמו היה טאקשי אקיאמה, תחום האחראיות שלו היה המחשבים והרובוטים.

"ראש אגף האנרגיה ליאון ברוקס", נשמע קולו של המנחה. ליאון הנציג האמריקאי היה שחור עור. הוא הניף את זרועו לעבר הקהל תוך שהוא מחייך חיוך רחב חושף שתי שורות שיניים צהורות. האגף שלו היה אחראי על תצרוכת החשמל, על הכור הגרעיני ועל השדות הסולריים.

ראש אגף הלוגיסטיקה והמשאבים היה סעודי בשם ריאד אל-סעיד,

בעל מראה גמיש וחיוני זקן קצר מטופח ועיניים כהות ומבריקות. הוא סקר את היושבים במבט ערמומי. הוא הנהן בראשו לעברם בעת שהמנחה הציג אותם. האגף שלו היה אחראי על כל המחסנים שהכילו את המזון, האפסניה והמחצבים.

המנחה סיים את החלק הראשון של האירוע, "כפי שאתם רואים יש במועצה גיוון אתני ללא הבדל דת או מוצא. מה שמשקף את הערכים של חברת החלל הבין לאומית".

המשפט הזה גרם לליבו של איציק לשקוע, זה אישש את התהייה מדוע הוא נבחר למסע הזה ללא כל רקע קודם מתאים. הוא חשד שהבחירה בו היתה על הרקע האורתודוקסי שלו, כדי שהחברה תוכל להפגין את הרב גוניות האתנית שלה. כנראה הוא לא באמת מתאים, הוא רק פרט תואם ובולט במסע היחצנות של החברה.

המנחה המשיך בנאומו, "כפי שכבר נאמר לכם כל אחד יקבל שטח לכרייה. לכל אחד מכם הוקצב סכום שבו יכול לרכוש זיכיון לשטח לכרייה כולל כל האמצעים הדרושים. ישנם מקומות רבים שגילינו שיש בהם פוטנציאל לכרייה, וכל אחד מהם יצטרך לבחור באיזה שטח הוא רוצה. זהו סוג של הימור, מדובר במקומות שיש בהם סימנים למרבצי כרייה, אבל אי אפשר לדעת מראש כמה השקעה תידרש, ומה כמות המחצבים שיש באותו מקום, זה הימור לכל דבר, יתכן שזה יהיה מחצב עשיר מאוד, ויתכן שיהיה שם מעט מאוד. לכל אחד מכם מוקצב סכום קבוע שמאפשר לו לרכוש שטח כרייה, כלי חציבה, משאיות אוטונומיות, רובוטים, מנופים וכל מה שנדרש.

לגבי הזכויות על התפוקה שלכם. מכל מה שתכרו חצי שייך לכם וחצי שייך לחברה כתשלום על כל מה שהיא מספקת לכם. מהמחצבים שתיקחו אתכם לכדור הארץ יקוזזו עשרים אחוזים לספייס אקס החברה שהביאה אתכם לכאן. ואני מוסיף הסתייגות חשובה, כדי לסיים כאן ולחזור לכדור

הארץ יש תפוקת מינימום כדי שהחברה תכסה את כל ההוצאות שלה על הקמת המקום הזה והתחזוקה שלו. בכל מחצב התפוקה היא כמובן אחרת כיוון שלכל מחצב יש מחיר אחר, והסכום המינימאלי לכיסוי ההוצאות הוא חמישה מיליארד דולר".

רחש עלה מציבור השומעים, כולם היו מופתעים. איציק היה בהלם, מתברר שהעסק הרבה פחות נוצץ מאיך שהוצג להם בכדור הארץ, כל אחד שמגיע למאדים בעצם מתחייב על סכום עצום, שעד שהוא לא יכסה אותו הוא לא יוכל לחזור. אין סיכוי שהוא יסיים את זה במחזור אחד, לפי הצפי נראה שהוא יצטרך להישאר כאן בין שמונה לעשר שנים. המידע הזה לא הגיע לארץ, כיוון שהם שולטים על התקשורת אין אפשרות להעביר שום מידע שהוא לא נעים מבחינתם לכדור הארץ. הוא ניחם את עצמו שהיה אחד שכן הצליח לסיים את התפוקה במחזור אחד.

אלסטר ראש המושבה נכנס לתוך דברי המנחה ואמר: "חשוב לציין שלפני שמתיישב יוכל לדווח על סיום וחזרה לכדור הארץ, אנחנו נבדוק בעצמנו האם כמות המחצבים שדווחה תואמת את מה שאכן יש ברשותו".

איציק זיהה שיש בדבריו כעס כבוש, והוא שאל את עצמו למה הוא כועס. יכלה להיות סיבה אחת, מישו הרגיו אותו. המחשבות חלפו במוחו במהירות, הוא הבין מי יכול להרגיו אותו, השאלה נפלטה מפיו בלי שחשב עליה: "בתדרוך בכדור הארץ נאמר לנו שיש מתיישב שסיים במחזור אחד והוא אמור לחזור לכדור הארץ בסבב הזה. לפי הכללים שאתם אומרים לא נראה שמישהו יכול לסיים בסבב אחד והשאלה היא האם שיניתם את הכללים?"

אלסטר הביט באיציק בכעס: "אנחנו לא שינינו את הכללים. האיש שהיה אמור לחזור הונה אותנו ורימה אותנו, הוא דיווח על כמות עצומה של מחצבים שהוא חצב, למזלנו הוא מת מדום לב זמן קצר לפני טיסת החזור. המחצבים שהוא דיווח עליהם לא נמצא להם כמעט זכר, מציאנו

במחסנים שלו רק כמות קטנה מאוד. המחצב שהוא רכש היה ריק לגמרי, הוא רצה לחזור בלי להביא כלום. עמדנו לפני גל פרסומים בכל העולם על החזרה שלו כדי ליחצן את החברה, משרדי פרסום בינלאומיים כבר היו מוכנים עם קמפיין אדיר. היה לנו מזל שיומיים לפני הפרסום הוא מת. בלי זה היינו חייבים להחזיר אותו כדי להסתיר את המחדל ולהימנע ממבוכה פומבית. מכאן ואילך מי שירצה לחזור, לפני שנדוות שהוא חוזר אנחנו נבדוק שאכן יש ברשותו את כמות המחצבים הנדרשת".

התשובה הלמה באיזיק באכזריות, זיק התקווה היחיד שהיה לו כובה לגמרי, אף אחד לא הצליח לחזור אחרי מחזור אחד. בינתיים לא נראה שיש מישהו שחזר בכלל.

המנחה המשיך: "אנחנו מספקים לכם מזון בסיסי שרובו בטבליות לבליעה, חמצן ומים לשתייה בלבד. כל מה שתרצו מעבר לכך כמו מזון ממשי, רחיצה במקלחת או בספא, תוכלו לרכוש בתמורה למחצבים שחצבתם".

'דבר נוסף שיוריד מהתפוקה', חשב איזיק לעצמו.

"עכשיו תתקיים מכירת מתחמי הכרייה, ומחר תקבלו יום נוסף למנוחה והתאוששות מהטיסה הארוכה, ולאחר מכן יחלו לימודים על שיטות הכרייה השימוש בחומרי נפץ ואיך לתפעל את הכלים השונים, וכן תלמדו לנהוג ברכבי החלל ואיך להשתמש בחליפות החלל". הטקס הסתיים.

פרק 7

איציק היה מתוח, הוא המתין להתחלת מכירת אזורי מתחמי הכרייה. ישנם עשרות קונים שכל אחד להוט לעשות את העסקה הטובה, להשיג לעצמו את המתחם הטוב ביותר. האם הוא יזכה? מעבר לחדשים שהגיעו אתו לכוכב, ישנם גם מתיישבים ותיקים, שרוצים לרכוש מרבצים נוספים וישתתפו במכרז.

המנחה ההולנדי פתח את אירוע המכירה. "ישנם שלושה סוגי מחצבים משמעותיים כאלה ששווה לשנע אותם לכדור ארץ. הראשון היוקרתית ביותר וגם החדש ביותר נקרא קוואנטום קריסטלי. הוא מוליך חשמל טבעי, שישמש בסיס למחשבים מהירים פי מאות מהקיימים, השימוש בו יוכל לשנות לחלוטין את תשתיות האנרגיה והמחשוב של העולם. החומר גבישי חום-זהבהב, דמוי ענבר. ואנחנו מכנים אותו מחצב חום. החומר השני נקרא קסילור, אלו סיבים שיכולים לשמש לאחסון מידע. להמחשה, דיסק בגודל של חצי דולר יוכל להכיל את כל המידע האנושי מאז ומעולם. הסיבים ירוקים ואנחנו מכנים מחצב כזה מחצב ירוק. המינרל השלישי הוא אזוריום שמסוגל לאגור ולשחרר אנרגיה קינטית ובמילים פשוטות יותר הוא חומר שסופג תנועה וזעזועים ושומר אותם

בתוכו כאנרגיה שניתן לשחרר מחדש. כל תנועה הופכת לדלק שאפשר להשתמש בו מתי שרוצים. הוא מופיע כגבישים כחולים עמוקים ואנחנו מכנים אותו כמחצב כחול".

מסך ענק הציג את אזור המושבה. במרכזו היה עיגול שחור שהציג את המושבה, מסביבו היו פזורות מאות נקודות בצבעי חום כחול וירוק. מחירו של אזור כרייה נקבע לפי סוג המחצב שיש בו, וגם לפי המרחק שלו מהמושבה. ישנם אזורי כרייה שהם במרחק של יום עד שלושה ימי נסיעה, שהשהות בהם מאתגרת, בגלל הבידוד של הכורה והריחוק מהמסעדות ומרכזי הביילוי. ככל שהמכרה רחוק יותר המחיר שלו זול בהשוואה למכרות הקרובים.

מבטו של איציק ננעץ על מחצב חום מרוחק מהמושבה. הוא דפדף בטאבלט שלו ובדק את הנתונים של המחצב. נתוני תפוקת הכרייה הראו על תפוקה מצוינת, תפוקת הכרייה האחרונה היתה גבוהה מאוד. בניגוד לכל שאר המכרות שהיו רק פוטנציאל שיהיה צורך להתחיל מהתחלה, המכרה הזה כבר פעיל, היו בו את כל הכלים והרובוטים לחציבה ואפילו יחידת מכ"ם לגילוי מטאוריטים, המחיר היה שווה. אבל זה היה מדי טוב מכדי להיות אמיתי.

איציק שלח שאלה למנחה: 'למה שמישהו ימכור מחצב פעיל ומניב?' המנחה הגיב לו מהר: 'זה מכרה מרוחק מאוד, כמעט הכי מרוחק שיש, ארבעה ימי נסיעה והשהות בו קשה ומבודדת. המוכר מעוניין במחצב קרוב יותר, הוא לא עומד בתנאים הקשים'.

איציק כתב: 'נתוני הכרייה שמופיעים בחודש הכרייה האחרון זה משהו שנבדק על ידכם?'

'חיובי, זה בדוק'.

איציק התנשם נשימות מהירות, החברה האנושית הזאת ממילא לא

מתאימה בשבילו, עבורו הבדידות היא יתרון. וההצעה הזאת מזהירה, הוא חייב לקבל החלטה מהירה. זה המחצב היחיד שיש לגביו נתונים והתפוקה שלו יפה מאוד, כל השאר הם הימור שאי אפשר לדעת כמה יהיה בהם, אם בכלל. הוא ידע שאחרי הרכישה, אין חזרה אחורה. הוא שם לב שאנשים נוספים מבררים על האפשרות הזאת. הוא לחץ על רכישה והמתין במתח. הודעה הופיעה על המסך שלו: 'הרכישה אושרה'.

המחצב החום שלו, איציק היה מאושר. בקצה האולם מישוה נעמד על רגליו, הניף שני אגרופים וצעק 'יש'.

איציק הביט על המסך הגדול, משהו הטריד אותו, לא היה סימון נוסף של רכישה, בינתיים הוא היה הרוכש היחיד. אז מדוע הצהלה של ההוא, זה היה נראה כאילו התפטר ממשוהו. פחד קר החל להזדחל בליבו. 'מה השמחה של האיש ההוא?' שלח שאלה.

התשובה הגיעה מיד: 'הוא המוכר שלך'. עכשיו איציק היה מבוהל, אצבעותיו רעדו כשהקליד את השאלה: 'יש משהו שאני צריך לדעת?'.

התגובה האכזרית חזרה מהר: 'באזור ההוא ישנן באופן קבוע סופות אבק, רוב הזמן חשוך שם והאבק מכסה את הפנלים הסולריים, אין חשמל ואין כמעט אפשרות מעשית לכרות שם, לא שווה לתפעל אותו'.

איציק חש חולשה איומה, אצבעותיו המשיכו לרעוד כשהקליד את תגובתו: 'כתבת לי שהנתונים שהופיעו לגבי כמות הכרייה, נכונים. שיקרת לי, הקניה לא תקפה, תבטל אותה'.

'הנתונים משקפים את הנתונים הנכונים של חודש הכרייה האחרון שהיה לפני שנתיים. לא שאלת מתי זה היה'.

איציק היה מזועזע, הוא בדק את מצב החשבון שלו. הוא התרוקן כמעט לגמרי מהקניה הפזיזה. לא היה לו די כסף כדי לרכוש אזור כרייה נוסף. אזורי כרייה נרכשו בזה אחר זה. לבסוף המכירה הסתיימה, הרוכשים

יצאו מהאולם והוא נשאר לשבת.

ההולנדי נשאר במקומו, איציק התקרב אליו בצעדים כבדים. "למה עשית לי את זה? הוא שילם לך?"

"אני עוזר לכל אחד מהמתיישבים שרוצים לעבוד. לא היתה לו שום אפשרות לצאת מהמצב שלו. תמתין למחזור המתיישבים הבא, אני אעזור לך בדיוק באותו האופן למכור את המכרה הזה למישהו אחר."

איציק היה נסער, "זה לא בא בחשבון אני לא אעשה דבר כזה למישהו אחר. ובכל מקרה להמתין יותר משנתיים עד שיבוא המחזור הבא, המשמעות היא להיות כאן שנתיים לריק. אני חוזר עם החלליות לכדור הארץ, אין לי מה לחכות כאן ולבזבז שנתיים."

ההולנדי השיב: "טכנית אתה באמת יכול לחזור, אלא שהמסע הזה עולה עשרים מיליון דולר, אם יש לך איך לשלם את זה בכדור הארץ אתה בהחלט יכול לחזור."

איציק הרגיש שהעולם מסתחרר סביבו, הוא חש חולשה איומה, בקושי הצליח לומר: "חייבת להיות עוד אופציה, אין מצב שככה זה יישאר."

"מה שאני יכול להציע לך זה להשתמש ביתרת הכסף שלך, לרכוש רובוטים שמאתרים מחצבים ולצאת לחיפוש עצמאי בשטחים שעדיין לא נחפרו. אם תגלה מחצב, הוא יהיה שלך. אבל שלא כמו המחצבים שבתוך השקע, יהיה צורך לחצוב לעומק רב, שהעלות של זה היא גבוהה מאוד. אנחנו נלווה לך את הכספים תמורת עשרים וחמישה אחוז מהתפוקה של המחצב."

הפעם איציק היה חשדן, "יש מישהו שהצליח למצוא משהו בצורה הזאת?"

"יש מישהו שאני יכול לספר שהצליח", אמר ההולנדי תוך שהוא מגניב

מבטים לצדדים. "בראד, קצין הביטחון הראשי, גם הוא היה באותו מצב כמו שלך, במכרה שהוא רכש כמעט לא היתה כמות מסחרית שהיה אפשר להוציא ממנה משהו. הוא יצא לשטח וחיפש והוא מצא מחצב ירוק עשיר מאוד באזור נידח שאף אחד לא האמין שניתן למצוא בו משהו. הוא איש צנוע וחרוץ, והוא לא אוהב שמדברים על זה. הוא כבר יכול היה לחזור לכדור הארץ, הוא החליט להישאר כאן לתמיד, הוא קשר את גורלו כאן במושבה, בשבילנו זו הצלחה כבירה שאדם כזה מחליט להישאר כאן. יש לו מישוהו שנמצא בשטח שמתפעל את המכרה, הוא משלם לו וכך הוא יכול במקביל להישאר כאן ולהיות אחראי על האבטחה".

הידיעה שגם איש בכיר עבר את המסלול שלו הרגיעה מעט את איציק. "אין לי ברירה", הוא אמר בקול נמוך, "אני חייב לנסות את זה".

"החלטה טובה", אמר ההולנדי. "בשיחות שלך עם כדור הארץ אל תספר כלום על מה שקרה. אם תנסה לספר משהו על הבעיות ועל הקשיים אנחנו נצנזר אותך ונחסום אותך. ואל תנסה להתחכם, הבינה המלאכותית מיד תזהה אותך".

איציק חש מועקה קשה. הוא הלך למרפסת תצפית שהיתה בראש הכיפה. במרפסת היו כורסאות עור שחורות והרצפה מסלע אדום מלוטש. הזכוכית שבתקרת המצפה היתה נקיה ומבהיקה, רובוט ניקוי חלף מדי פעם וניקה אותה מבחוץ. השמים היו שחורים והוא סרק אותם במבטו, עד שמצא אותה. כוכב אחד ומיוחד בכל הגלקסיות שמכוסה באוקיינוסים, צבוע בכחול לבן יפהפה בתוך השמים השחורים. כדור הארץ שבצדו נראתה נקודה קטנה מאירה, הירח. הוא בלע אותו במבטו, יודע שבעוד זמן לא רב גם את זה הוא לא יוכל לראות. לפחות אם היה יכול לספר למישוהו מה עובר עליו ולקראת מה הוא יוצא.

פתאום נשמעה אזעקה, "אזהרת מטאוריט נופל מתקרב". איציק הביט לכל הכיוונים. הוא רץ לעבר מרכז הבקרה שהיה בצד מרפסת התצפית.

הטכנאים שישבו שם היו אדישים לגמרי.

הטכנאי שישב ליד הפתח גיחך לעברו: "אתה בטח חדש כאן, מתרגש מנפילת מטאוריט. זה אירוע די סטנדרטי שמתרגלים אליו, לפעמים זה פעם בכמה ימים לפעמים פעם בכמה שבועות".

על מסך המכ"ם שלפניו נראה המטאוריט מתקרב הישר לעבר המושבה. תותחי הלייזר נכנסו לפעולה, המטאוריט הופצץ והתפורר לסלעים קטנים, התותחים המשיכו לכתוש אותו, לבסוף נשאר ממנו רק אבק. אזעקת הרגעה נשמעה והאירוע הסתיים.

פרק 8

יומיים לאחר מכן ישב איציק ברכב חלל קטן יחסית, בעל ארבעה צמיגים עבים ורחבים, לצדו ישב מורה הנהיגה שהוצמד לו, צרפתי בשם פול. הוא היה בתוך האנגר גדול שחננו בו עשרות רכבים בגדלים שונים. הוא הביט במתח קל בדלתות הכפולות הנפתחות, הרכב יצא החוצה, הוא על אדמת מאדים. הם נסעו בשביל עפר כבוש בתוך שדה סולרי ענק, בינות לטורי פנלים סולריים. מרחוק הבחין איציק במבנה מתכת עגול בגודל של בית. "זה הכור הגרעיני שלנו", הסביר פול.

פול לא הפסיק לדבר, "לתצרוכת החשמל אנחנו לא יכולים להסתמך רק על האנרגיה הסולרית, במאדים יש שנים שיש בהן סופות חול כבדות שכל הכוכב מכוסה בחול, שאז אין אנרגיית שמש בכלל. יש לנו שני כורים גרעיניים שהם המקור האנרגטי העיקרי שלנו. המבנים הארוכים שאתה רואה בהמשך הם חממות לייצור בשר מתורבת והמחסנים לאחסון המחצבים שנכרו".

לאחר שעברו את שדה הפנלים החל הלימוד של איציק. הנוף שסביב היה רק שממה אדומה של גבעות חשופות בלי עצים, בלי שיחים, בלי עלה עשב אחד, רק חול, סלעים ואבנים.

פול לימד אותו כיצד לשלוט ברכב, לאתר מקומות שהרכב עלול להיתקע בהם, וגם לנוע באופן חסכוני. החלק הזה בלימוד היה דבר חיוני, במקום שאין שירותי גרירה ותחנות דלק באמצע הכביש המהיר, חיסכון באנרגיה יכול להיות ההבדל בין להגיע ליעד או להיתקע בדרך. בהמשך הם עברו לנהיגה ברכב ארוך ורחב יותר, היו לו שישה צמיגים, והיה מיועד לנסיעות ארוכות. חלק זה של הלימוד, היה מיועד רק לאלו שהמכרות שלהם היו מרוחקים.

איציק קלט במהירות את הטכניקה של הנהיגה, פול המורה החמיא לו: "אתה התלמיד הראשון שלי שלא שבר אפילו גלגל אחד בלימודים".

בחלק אחר של היום היו לימודי חציבה, הם גם התאמנו על הפעלת הרובוטים ששימשו לחציבה ועל הפעלת רחפנים. באולם הלימודים היה מודל של מחצב, הם קיבלו הדרכה על שיטות הכרייה השונות ועל הדרכים לשימוש בחומרי נפץ ועקרונות הבטיחות. במשך חודש הם התאמנו על נהיגה, הישרדות בתנאי השטח הקשוחים, על השימוש בחליפת החלל ועל החציבה. בסופו איציק היה מוכן לצאת.

לפני כן הוא היה צריך לעשות סבב רכישות, הוא היה צריך לקנות מבנה מגורים, רכב וציוד לגילוי מחצבים. לאחר שסיים את הרכישות אמר ההולנדי: "ההמלצה שלנו לכל אלו שיוצאים למקומות המבודדים היא לרכוש לעצמם את הרובוט הכי מתוחכם, שמבוסס על בינה מלאכותית. הוא יהיה היועץ שלך לגבי חציבה ולגבי כל דבר שתוכל להעלות על דעתך. במקרה חירום רפואי הוא ידריך אותך מה לעשות ויתריע על כך. אבל הדבר החשוב ביותר, הוא יהיה החברה שלך, בלעדיי אותה כנראה לא תישאר שפוי".

איציק קיבל את ההמלצה. כמה דקות לאחר מכן הופיע מולו רובוט כמעט אנושי. איציק היה נבוך לרגע, הוא לא ידע איך פונים לרובוט. הרובוט פנה אליו: "שלום אדוני, איך תרצה לקרוא לי?"

“מה דעתך על יענקי? או אברימי?”

“אני מעדיף שם מקובל”, אמר הרובוט. איציק רצה שם עם צליל יהודי, “אקרא לך אייזיק, על שם אייזיק ניוטון”.

שלב ההכנות הסתיים, מחר הוא יוצא לשטח, הוא עטה על עצמו ארשת רגועה ובטוחה ככל שיכול ויצר קשר עם הבית. על המסך הוא ראה את הבית שלו בשעת ערב רגילה. ברקע נשמע קול תינוק בוכה, חני התרחקה מהמצלמה וחזרה עם דודי בזרועותיה. איציק סיפר לה שהוא יוצא מחר לשטח. ושמעכשיו הוא לא יוכל לעשות שיחות ישירות הביתה. הוא רק יוכל להקליט או לצלם את עצמו לשלוח את ההקלטות למושבא ומשם זה יישלח לכדור הארץ. גם מהבית יצטרכו לתקשר אתו באותה צורה. הוא הפגין הרבה ביטחון ותקווה שהמחצב שלו יהיה עשיר מאוד ושהוא יסיים ויחזור מהר. לאחר שנפרד מחני ומהילדים, הוא נשאר לשבת מהורהר.

התקרב אליו בחור צעיר וחסון. איציק זכר אותו מלימודי הנהיגה, גם הוא התאמן על נהיגה ברכב גדול, הוא היה חריג, רוב הצעירים רצו את המחצבים הקרובים יותר.

“אפשר לדבר אתך?” הוא שאל. איציק הנהן תמה מה רוצה ממנו הבחור.

הם התיישבו מסביב לשלחן עגול קטן. הבחור היה בעל עור בהיר, שיער חום בהיר, עיניים כחולות ירוקות מבנה גוף חזק ושרירי: “שמי ליאם מקנזי, אני מניו זילנד. אתה יודע, האדם הראשון שהעפיל לפסגת הר האוורסט היה סר אדמונד הילארי, הוא היה מניו זילנד והוא גיבור לאומי אצלנו. הר האולימפוס במאדים הוא ההר הגבוה ביותר במערכת השמש. אני באתי לכאן כי אני רוצה לטפס על האולימפוס, להיות האדם הראשון בעולם שהעפיל עליו והגיע לפסגה שלו”.

איציק לא הבין איך זה קשור אליו ולמה הבחור החליט לספר לו על זה. "לפי מה שאני רואה, התחנה הכי רחוקה מכאן והכי קרובה להר, זה הבית שלך. אני רוצה להשתמש בבית שלך כבסיס התארגנות ויציאה, לקחת מזון ולהטעין את הרכב שלי בחשמל. אני אציין את הבית שלך כמיקום שלי, הרחפנים שיביאו לך אספקה יביאו גם את החלק שלי. אני אבוא כמה ימים אחריך. אני אטען שם כמה ימים, אקח אתי את האספקה שלי וחלק משלך. אחרי שאעזוב תהיה לך האספקה שלי במשך כמה ימים".

איציק, שכבר למד את תנאי ההתניידות בשטח, אמר: "זה מסע שיארך שבועות, לא יהיה לך מספיק ציוד ומזון. לא תהיה לרכב שלך מספיק אנרגיה כדי לחזור, אתה לא תחזור משם".

הצעיר לא התרגש, "עשיתי בכדור הארץ הרבה הכנה למסע הזה. הבאתי אתי ציוד נלווה שיסייע לי. ולא אכפת לי לא לחזור, כל מה שאני רוצה זה להיות האיש הראשון בעולם שהעפיל לפסגת האולימפוס". איציק משך בכתפיו.

הגיע הזמן לצאת לדרך, איציק התיישב ברכב השטח החללי שלו, הוא סקר את המסכים החדשים, את החלונות העבים והמבריקים וציין לעצמו שזו פעם ראשונה שיש לו רכב משלו שהוא לא יד שניה. איציק ישב במושב לידו. הוא בדק את מדדי הרכב, האנרגיה והחמצן. כל המערכות היו תקינות. הוא דיווח למרכז, הדלתות הכפולות של ההאנגר נפתחו לפניו. הוא לחץ על מתג ההפעלה ויצא לדרך.

המעלה החוצה היה עלייה תלולה לגובה של כמה קילומטרים ויארך שעות. החלק הראשון של הנסיעה היה במעלה סוללת עפר תלולה, לאחר

כשני קילומטרים הסוללה הסתיימה בקיר מצוק זקוף. הרכב פנה לימין לכביש עפר חצוב בסלע שמימינו עמק, הרחק למטה נראתה המושבה. קטע העלייה בכביש החצוב התמשך כמה מאות מטרים, ונגמר במבוי סתום שבסופו נראה משטח מתכת גדול שהיה מחובר לכבלי פלדה עבים שהשתלשלו מהגובה. הרכב התמקם על המשטח. רובוט עיגן את גלגלי הרכב למשטח. איציק אישר את העלייה. המשטח החל להתרומם למעלה. הרכב התרומם כשהוא תלוי ומתחתיו מאות מטרים של אוויר. לבסוף זה הסתיים, הרכב יצא ממשטח ההרמה לכביש מתפתל נוסף. לאחר כמה שעות של עלייה מפחידה זה הסתיים.

בחוץ כבר המתינו מספר רכבים שחנו בשורה. איציק החל לנסוע כששיירה של רכבים אוטונומיים נוסעת אחריו. אלו היו משאיות קטנות עם מנופים שנשאו את חלקי המבנה שיהיה הבית שלו. איציק היה המוביל, הוא בחן כל העת את תוואי הנסיעה לפי רחפן קטן שהתקדם לפניו ובדק את התוואי האפשרי. המשאיות יכלו לשאת מספר גדול יותר של מצברים ויכלו לנוע גם בלילה. כשהחשמל ברכב של איציק אזל, יצא מאחד המשאיות רובוט שהחליף את בטריית ההטענה שלו בבטרייה אחרת, והם המשיכו בנסיעה.

לאחר יומיים של נסיעה הם הגיעו ליעד שלהם. היעד היה שום מקום, איציק בהה המום בנוף. כמה קילומטרים ממנו נראה הקיר העצום של קניון ואליס מארינריס. הגרנד קניון, עלוב ליד הדבר הזה. איציק התקרב אליו ובהה בהתפעמות משתקת בקיר המצוק הזקוף שהתנשא שישה קילומטרים לגובה, מבטו נדד מתחתיתו עד לקצה גובהו, הוא ידע שהוא הראשון לראות זאת, זה היה מחזה מיירא שעוד אף אחד לא ראה מקרוב.

הרחפן איתר משטח אדמה מתאים, המשאיות הסתדרו בשורה והחלו לפרוק את החלקים המודולריים של הבית. רובוטים החלו להרכיב את החלקים השונים. איציק לבש את חליפת החלל ויצא החוצה מלווה

באייזיק כדי לפקח על הבניה ועל התקנת המערכות השונות. לאחר כמה שעות כשהבית היה בנוי, הם הרכיבו בו מערכות חשמל, תאורה ומחזור אוויר. לאחר שאיזיק בדק את כל המערכות ווידא שהכול תקין הוא אישר למשאיות לעזוב. הוא עקב אחרי השיירה המתרחקת, שתחזור באותה הדרך שבה היא הגיעה.

הוא הסתובב לאחור והביט. היו שם שני מבנים, אחד מהם מבנה מעוגל וגבוה שיהיה הבית שלו, השני ישמש כחניון מוגן לכלי הרכב מפגעי מזג האוויר והטבע. מעבר להם היתה מערכת של פנלים סולריים שתהיה מקור החשמל שלו.

איזיק נכנס לבית, פתח את המזוודה והוציא ממנה מלבן מתכתי אטום. הוא מרח מעט דבק על המפתן המתכתי של הבית, בירך והצמיד אליו את המזוזה. הוא הושיט את ידו ונגע בה קלות, הוא לא יכול היה לנשק אותה דרך המסכה העבה שעטה על פניו. בעיניו עלו דמעות. הוא בחן את השממה שתהיה מקום המחיה שלו בחודשים הקרובים. הוא חש תחושת בדידות בלתי אפשרית.

הוא המשיך לעמוד ככה עד הלילה, נשא את מבטו למעלה, סרק במבטו את השמים השחורים זרועי הכוכבים, ואז הוא ראה אותו, תחושה חמימה פשטה בליבו.

מבטו היה נעוץ בכוכב הכחול שנצנץ אליו הוא החל לדבר: "את יודעת חני, הנוף כאן מטריף, יש כאן קניון שהגראנד קניון לידו פשוט עלוב. אבל הבדידות כאן היא נוראה. זוכרת שאמרתי לך פעם בשם מגיד ידוע שמחזה הסנה שראה משה רבינו היה אחרי התבודדות של ארבעים שנה במדבר שהוא היה לבד. אבל עם משה רבינו היה צאן, מי מעיינות זורמים, שיחים, עשבים. אבל כאן אין כלום, אין אפילו עלה עשב אחד, לא חרקים ולא זבובים, אפילו חיידקים אין כאן, רק חול, אבנים וסלעים, בדידות מוחלטת שאין כמותה. אפילו למשה רבנו לא היתה כזאת

התבודדות. בינתיים אני מדמיין כאילו אני רואה אתכם מרחוק, אבל אני יודע שגם זה לא יימשך עוד הרבה זמן, בקרוב אתם תתרחקו עוד ולא אראה אתכם בכלל. אבל בינתיים אתם הנחמה והכוח שלי”.

”בוס”, נשמע קול בתוך האוזניות, ”החמצן במכל שלך עומד להתרוקן, כדאי להיכנס למבנה המגורים”. זה היה אייזיק הרובוט שעמד לידו מבלי שהרגיש. איציק הביט עוד רגע למעלה ונכנס בצעדים כבדים לבית.

פרק 9

בבוקר שלמחרת הוא יצא ברכב למרחבים השוממים שעדיין לא נחקרו. הוא התרחק מעט מהבית ועצר. מאחורי הרכב היה נגרר קטן, זרוע קטנה הזדקרה ממנו. איציק כיוון אותה בעזרת השלט לעבר האדמה. זו היתה קרן לייזר שיצרה חור עמוק מאוד באדמה. לאחר מכן כיוון איציק מנוף קטן ומיקם אותו בדיוק מעל הפיר הצר שנוצר. כננת קטנה החלה להסתובב, ומהמנוף השתלשל כבל שהחדיר לתוך הפיר ציוד שסרק את מעמקי האדמה. איציק נשא תפילה שהנס שלו יקרה כבר בניסיון הראשון. הוא בחן את הנתונים ששידר הגלאי שירד למטה. זה לא קרה, לא היה שם דבר.

הוא התרחק משם וניסה ניסיון נוסף. לאחר כמה ניסיונות הוא היה צריך לחזור. החשמל שהיה דרוש להפעלת קרן הלייזר אזל.

ההתקדמות היתה איטית וסיזיפית, בגלל תפוקת החשמל המוגבלת של הפנלים הסולריים, הוא יכול היה לעשות בכל יום רק כמה קידוחים. מתקן הלייזר צרך הרבה חשמל, לאחר שהחשמל אזל הוא היה צריך להמתין זמן ארוך עד שהטעינה תתחדש.

ביום אחד הוא ביצע רק בדיקות ספורות וכיסה רק תא שטח קטן מאוד.

לפעמים היתה מפולת בתוך החור והגלאי היה נתקע, הוא היה צריך הרבה סבלנות כדי לשחרר אותו. קרה שהוא לא הצליח והגלאי נשאר באדמה. הוא היה מביט במסך בכיליון עיניים מתאכזב בכל פעם מחדש, לא היה שום דבר. הוא הבין שהסיכוי למצוא משהו, מזערי, המחצבים נמצאים בעומק האדמה, זה כמו למצוא מחט בערימת שחת.

בדיעבד הוא הבין שזה בכוונת מטרה של החברה לאלץ מיואשים כמוהו ללכת לשממה, לאזורים לא מיושבים לסרוק ולחפש עבורם את האדמה, בינתיים הם ממפים את המאדים. הוא החליט שהוא לא ימסור להם את המידע.

בשאר שעות היום הוא היה שומע שיעורים מוקלטים שהביא אתו מהארץ. בערבים היתה מהדורת חדשות מקומית שדיווחה על החדשות במאדים ובכדור הארץ, זה לא עניין אותו אף פעם גם כשהיה בארץ.

כמה ימים לאחר שהגיע, התקבלה התראת אספקה. איציק התקרב לחלון והביט החוצה. מספר דקות לאחר מכן הוא ראה רחפן שהתקרב בגובה נמוך לבית. היה לו גוף צר וארוך, כנפיים רחבות בעלות מוטה של כחמישה מטרים ומצופות תאים סולריים. הרחפן שחרר חבילה מול הדלת, המריא בחזרה והתרחק משם. איציק הרובוט יצא ממבנה המגורים להביא אותה. איציק פתח את החבילה, היה בה בשר מתורבת, לחם כשר, גלולות ומכל מים.

אחרי שבועיים החל הרחפן להנחית כמות כפולה של אספקה. איציק הבין שהגיו זילנדי לא ויתר על התכנית שלו להעפיל על האולימפוס. הוא הרגיש שהוא ממש מצפה לבואו של הצעיר, הוא כמה לפגוש נפש חיה ולהפיג מעט את הבדידות הקשה.

ליאם מקנזי הופיע, ברכב חלל דומה לשלו. איציק ניסה לשכנע אותו לוותר על התכנית שלו, הצעיר היה נחוש ועיקש. הוא השתמש במערכת החשמל של איציק כדי להטעין את הרכב שלו למקסימום, בימים הבאים

הוא התאכסן במבנה של איציק והצטייד בכל מה שהיה ניתן. הוא גם הרכיב תוספת של פנלים סולריים לצדי הרכב לקיבולת חשמל גבוהה יותר. לאחר שהגיע סבב אספקה נוסף הוא יצא לדרך.

בסבב האספקה הבא היה גם שבב. איציק מיהר להכניס אותו למחשב והביט בציפייה בדרישת השלום ממשפחתו. חני סיפרה על הפסח המתקרב, הוא שכח מזה לגמרי, הוא היה מנותק. היא דיברה בלאות, "אני לא מסתדרת עם הניקיונות לפסח ולא עם הקניות לחג. ואני לא יודעת היכן נהיה בחג. אצל ההורים שלך צפוף מאוד, אצל ההורים שלי יש מקום, אבל אין לי כוח לפרצופים החמוצים שלהם ולקנינות, פשוט אין לי כוח".

היא המשיכה לספר על מה שקורה במשך עוד כמה דקות, בפעם הראשונה היא הפגינה קושי. עוד כמה דקות של הקרנה שבהן כל אחד מהילדים סיפר מה קורה אתו ואיך הוא מרגיש. איציק חזר על ההקרנה שוב ושוב. מחשבותיו היו נתונות למשפחתו, חני היתה יולדת טרייה יחסית ובלי העזרה שלו. הוא היה מוטרד כיצד יסתדרו והיכן הם יהיו בחג.

התראה על חדשות קטעה את הרהוריו. הוא הביט במסך בהיסח הדעת, החדשות הפעם היו מעניינות יותר. בראד ראש אגף האבטחה מסר את הדיווח בסבר פנים חמור. "אני מדווח על אירוע יחסית נדיר. אנחנו רואים במכ"ם שטאורית גדול יחסית עומד להתנגש במאדים בעוד כשבועיים. למרות שהנפילה שלו תהיה רחוקה מכאן ואין סכנה של פגיעה ישירה במושבה, אבל יש חשש ממשי מנשורת של סלעים שיעופו למרחק ויפגעו בכיפת ההגנה של המושבה. ומכיוון שזו תהיה נשורת מרובה אנחנו לא בטוחים שמערכת ההגנה תוכל להתמודד אתה באופן

מלא. יש חשש ממשי מפגיעה. אנחנו נערכים להרחיק אותו מאתנו. אנחנו נשגר לעברו טיל עם ראש נפץ גרעיני. התכנית היא שהפיצוץ יתרחש במרחק מהמטאוריט באופן כזה שהוא לא יפוצץ אותו, כיוון שאז נצטרך להתמודד עם כל השברים. הכוונה היא שהפיצוץ האטומי יסיט את המטאוריט מהנתיב שלו וישנה את זווית הנפילה שלו. ככל שההסטה תהיה בגובה רב יותר תהיה לה יותר משמעות. אם יהיה לנו מזל הוא ירחיק אותו לגמרי וימנע את ההתנגשות שלו במאדים, או שהוא ייפול בצדו השני”.

הדובר הבא היה ההולנדי שהרחיב לגבי ההשפעה הסביבתית של נפילת מטאוריטים. “אנחנו יודעים שבעבר נפלו במאדים מטאוריטים גדולים מאוד שהנזק שלהם עצום. אם ייפול מטאוריט בגודל של קילומטר יהיה פיצוץ בעוצמה גרעינית, ייווצר מכתש של עשרות ק”מ, ותהיה השלכת חומר למרחק של מאות ק”מ. שמי המאדים יהיו מכוסים בענני אבק למשך שנים, נוכל לשרוד בתוך המושבה רק בעזרת הכורים הגרעיניים. אבל הפעילות שלנו בחוץ תהיה משותקת, לא נוכל לעשות כאן כלום כמעט. אנחנו מעריכים שהמטאוריט שכרגע מתקרב הוא באורך שבין מאה חמישים למאתיים מטר וברוחב של כרבע מהגודל הזה. פגיעת מטאוריט בינוני כזה תייצר מכתש בקוטר שבין מאתיים לאלף מטרים. ההדף וההרס הישירים עד חמישה קילומטרים מהמרכז. שבבים, אבק חם וגל החום יגיעו עד למרחק של חמישה עשר ק”מ.

יומיים לאחר מכן עקב איציק כמו כל שאר המתיישבים אחר ההכנות האחרונות לשיגור הטיל ששודרו בשידור ישיר. באולם הכינוסים הגדול במושבה, ישבו מאות צופים והביטו במסך גדול ששידר את ההכנות. בהמשך שודר רגע השיגור, מכאן ואילך השידור עבר למצלמת הגחון של הטיל. במשך דקות ארוכות לא נראה דבר. רק חלל שחור. החלה הספירה לאחור למפגש, התצוגה עברה למסך המכ”ם שהראה את הטיל מתקרב בקו ישר למטאוריט.

הצופים נכנסו למתח, הטיל צריך להתפוצץ בזווית מאוד מדויקת ובמרחק מאוד מסוים כדי להסיט את המטאוריט. אם הפיצוץ יהיה קרוב מדי יהיה גשם של מטאוריטים, ואם המרחק יהיה גדול מדי גלי ההדף לא יהיו חזקים מספיק כדי להסיט אותו. הם קיוו שהחישובים נכונים.

לאחר הפיצוץ כולם הביטו במתח בתצוגת המכ"ם. זה היה רגע מאכזב ומפחיד, המטאוריט המשיך להתקדם כרגיל ולא נראה כל שינוי במסלול שלו. לא היתה כל הודעה מאת הדובר, השתיקה שלו הצדיקה את החששות שניסיון ההסטה נכשל.

לאחר מספר דקות מתוחות נראה על המסך המנחה ההולנדי: "התוצאות הן לא כמו שציפינו והן מאכזבות, החישובים כנראה לא היו מדויקים והפיצוץ היה מעט רחוק. אבל זה הסיט את המטאוריט ושינה מעט את המסלול שלו. לפי החישובים בשבילנו זה מספיק, הנפילה תתרחש כמאה וחמישים קילומטר מהמושבה, המושבה תהיה בטוחה לחלוטין. אנחנו כמובן נמשיך לעקוב אחרי המטאוריט, וברגע שנדע את המיקום ואת העיתוי הסופיים של הנפילה נדווח על כך. תמשיכו לעקוב אחרי הדיווחים".

פרק 10

השעה היתה שעת בוקר מאוחרת. ליאם מקנזי בחן את מסך הנתונים של הרכב, טעינת החשמל הגיעה למקסימום. הוא הפעיל את המנוע והחל לנסוע. זה היה היום השנים עשר מאז שיצא לדרך, הרחק לפניו נראתה כיפה ענקית בולטת על רקע השמים בעלת שיפוע מתון, היא היתה היעד שלו, הר אולימפוס מונס. עד עתה הוא עמד ביעדי הנסיעה כמעט, צמיג שנקרע, התחפרות בחול טובעני ברגע של חוסר שימת לב, וסופת אבק שמנעה את טעינת הפנלים למשך מספר שעות עיכבו אותו. הוא באיחור של כמעט יומיים. בכל יום הוא צריך להמתין לטעינה של מצברי הרכב, ואז לנוע כשמונה עד עשר שעות באור, במהירות של עשרה קמ"ש, והיה עליו לעבור מרחק של כאלף קילומטרים, מאה קילומטר ליום לכל היותר, הוא חשב שיגיע כמו בתרחיש האופטימלי בעשרה ימים.

לקראת סוף היום ההר היה רחוק רק כמה קילומטרים ספורים, ותפס את כל שדה הראיה. ביום שלמחרת הוא החל להעפיל במעלה ההר, עשרים ושנים קילומטר מעליו מתנשאת הפסגה הגבוהה במערכת השמש, לא היה לו ספק שהוא יגיע אליה.

כמו בכל יום הרחפנים שלו סיירו קדימה ואיתרו את דרכי הגישה

והעלייה הטובות עבורו. תוואי הדרך היה צריך להיות מתוכנן כמה קילומטרים קדימה, כדי שהוא לא יגיע למבוי סתום ויצטרך לחזור לאחור, לא היה לו הרבה מרחב לטעות. הטופוגרפיה של ההר היתה שטוחה, לא היו בה מצוקים חדים או תהומות, אבל הטיפוס בעלייה האט את מהירות הנסיעה וצרך הרבה יותר אנרגיה ממה שתכנן, צריכת האנרגיה המוגברת אפשרה לו פחות זמן נסיעה. הוא התעלם מכמות המזון והנוזלים שהלכה ואזלה, מעייניו היו נתונים רק לכיבוש הפסגה.

בחלקים העליונים של ההר קרוב לפסגה היו מדרונות תלולים שנוצרו מזרמי לבה, וליאם היה צריך לאתר בעזרת הרחפנים אזורים פחות תלולים וזקופים שיאפשרו מעבר בהם. זה הצריך עבודה מאומצת לגילוי מעברים שנוצרו מזרמי לבה עתיקים שיאפשרו עלייה מדרגת יחסית, וכן ריכוז עמוק ותכנון סיופי של כל קטע דרך, כמו פאזל אינסופי לוודא שיש לו נתיב שיוכל להביא גישה עם הרכב עד לפסגה. לימודי נהיגת השטח המפרכים שעשה בשנתיים האחרונות עזרו לו לעמוד במשימה הבלתי אפשרית הזאת.

יותר מחודש מאז שיצא לדרך החלום של ליאם התגשם, הוא הגיע לפסגה של הר האולימפוס. הוא העיף מבט לעבר האופק, בקושי היה ניתן לראות שהוא על הר, בגלל השיפוע המתון שלו, ובגלל גודלו העצום לא היה ניתן לראות את סופו, שוליו של ההר היו מעבר לאופק. ליאם היה נרגש, הוא עטה על ראשו את מסכת החלל ויצא מהרכב. הוא עמד מטרים ספורים מקצה הלוע הענקי של הר הגעש הכבוי, עומק הלוע התחתך כשלושה קילומטרים מתחתיו, תחתיתו היתה שטוחה ונעו בה ענני אבק. קוטר הלוע היה של עשרות קילומטרים ולא היה ניתן לראות את צדו הנגדי. ליאם נעמד בטווח הכיסוי של מצלמת הרכב, תקע באדמה דגל של מדינתו והצטלם. הוא בילה את היום בנסיעה מסביב הלוע, צילם אותו מכל כיוון אפשרי ואסף דגימות של אבנים וסלעים.

לקראת ערב ליאם החל לשלוט בעצמו, הוא בדק את כמות המזון והנוזלים שנותרה לו, זה העכיר את הרגשתו. אחרי שהאופוריה של כיבוש ההר נרגעה, הוא הפנים שהמצב שלו קשה. הוא החליט לנסוע למחנה הכרייה הסיני ולבקש מהם סיוע. הוא ידע שזה הימור, במקום כזה נידח הסינים יכולים להפקיר אותו רק בשביל לקחת לו את הרכב, אבל הוא חשב שזה שווה ניסיון. הוא ידע את המיקום המשוער של המחנה שלהם, זה אמנם יאריך את הדרך, אבל מצד שני יגדיל את הסיכויים שלו לחזור.

בבוקר שלמחרת הוא החל לרדת, לאחר יומיים אחד הרחפנים איתר את המחנה הסיני. ליאם התעודד, הדרך לשם היתה קלה יחסית. הוא התקרב למחנה בחשש, נזהר שהרחפנים לא יתקרבו מדי למחנה.

מרחוק הוא ראה תימרות אבק שעלו ממנהרות הכרייה, הוא הלך והתקרב כשליבו הולם. הוא נכנס לתוך המחנה, אף לא אחד לא עצר אותו. משמאלו הוא ראה מספר פתחי מערה גדולים מאוד, מאחת המערות הגבוהות יצאה פתאום משאית אוטונומית והמשיכה הלאה. במורד מתחתיו ראה ליאם מספר מבנים עגולים, הוא התקרב אליהם בהיסוס והמתין בחוץ בציפייה שמישהו יצא החוצה. משאית נוספת יצאה מעוד מנהרה. הוא המתין כך חצי שעה, הוא לא ראה אף אחד חוץ מהמשאיות שנכנסו ויצאו מדי פעם מהמנהרות.

הוא חזר למנהרות ונכנס עם הרכב באיטיות לתוך החלל החשוך, אולי יפגוש שם את הכורים. הוא זכר את מה שנאמר להם בתדרוך שהסינים קנאים מאוד לגבי החשאיות. המנהרה התעקלה בחדות לשמאל, אחרי עשרים מטר היא הסתיימה, לא היה שם איש ולא רובוטי כרייה. הבדיקה בשאר המנהרות העלתה את אותה תוצאה, הן היו ריקות.

ליאם חזר שוב למבנים ויצא מהרכב. הוא ניסה להיכנס למבנה הראשון, הדלת היתה נעולה. הוא פרץ את המנעול, המבנה היה ריק, לא היתה בו מערכת חשמל או ייצור חמצן, הוא לא היה בשימוש מעולם. בדיקת שאר

המבנים העלתה תוצאה דומה. ליאם נחרד. אין כאן כלום, המחנה הזה ריק, זה היה אסון, העיקוף שעשה לחינם יוסיף לפחות שבועיים למסע. כנראה שזה הסוף שלו.

המשאב היחיד שהיה במחנה היו עמדות סולריות שהטעינו בחשמל את משאיות הדמה, ליאם חיבר את הרכב שלו לעמדות והטעין אותו בטעינה מלאה.

עוד מספר ימי נסיעה עברו, ליאם הצטמצם בצריכת המזון והמים ככל שיכול. הריכוז שלו נחלש, הוא חש חולשה וכאבי ראש. הוא השליך מהרכב את גלגל הרזרבה, כדי להפחית ממשקל הרכב ככל הניתן, ממילא לא יהיה מי שיחליף אותו במקרה הצורך. הוא נתן פקודות לנהג האוטונומי, החדיר לזרועו מחט של אינפוזיה, הוריד את צריכת החמצן למינימום, לאחר כמה שעות הוא התערפל ויותר לא הרגיש כלום.

פרק 11

איציק האזין לחדשות. את הדיווח מסר המנחה ההולנדי, "המהלך להסדת המטאוריט עבר בהצלחה, בימים שחלפו מאז, אנחנו מזהים שינוי ברור במסלול. הנפילה תתרחש בעוד ארבעה ימים. המושבה בטוחה לגמרי, הנקודות המבודדות שנמצאות ממזרח למושבה נמצאות בסיכון גבוה, מנפילת נשורת סלעים, הם יוכלו להיקבר בחול ובאבק. אנחנו צופים גם שתתרחש רעידת אדמה חזקה מאוד שיכולה לסדוק את הביתנים שלהם. בנוסף בגלל האבק הצפוי, הרחפנים לא יוכלו לטוס ובמשך כמה ימים לא תהיה אספקה. כל המתיישבים באזור הזה צריכים להתרחק ולחזור למושבה".

איציק הרגה במה ששמע, הוא נמצא בתוך אזור הסיכון, הוא יצטרך לעזוב את הבית שלו ולחזור למושבה. עלתה בו מחשבה נועזת להישאר, אבל הוא דחה אותה זה לא בשבילו, הוא לא בנוי להרפתקאות. הוא החל לרכוז את חפציו המעטים, את המזון ואת מכלי חמצן והחל להעביר אותם לרכב החללי.

צפצוף הורה על רחפן אספקה מתקרב. גם הפעם היה מצורף למשלוח דיסק אוניקי מהבית. איציק הפסיק את ארגון התכולה, כדי לשמוע את

החדשות מהבית. הוא היה סקרן לדעת איך הם עברו לבסוף את הפסח. הסרטון הראשון צולם בערב פסח, חני היתה נינוחה, "לבסוף כל הילדים התגייסו לעזור, ניקינו את הבית. נהיה אצל ההורים שלך רק בליל הסדר ואחר כך נחזור הביתה". מאחוריה התרוצצו הילדים שרדפו אחד אחרי השני, הם היו נראים שמחים. כולם היו לבושים בבגדים חדשים.

איציק חיך הוא שמח לראות שהמשפחה שלו מסתדרת. בהמשך היו עוד שני סרטונים, נראה היה שהחג עבר בבית בסדר גמור. הוא הניח שחני קצת מטשטשת, אבל בגדול היה נראה שעבר בסדר. הוא נשכב על מיטתו מהרהר, הדאגה למשפחה ציערה וסחטה אותו. הוא קם והתיישב בנחישות על המיטה, הוא לא מוכן יותר למשיכת הזמן, הוא החליט לקחת את הסיכון.

הוא פנה לרובוט, "אייזיק, תבדוק לי האם אפשרי שדווקא בקרבת נפילת המטאוריט יתכן למצוא מקום שלא ייפגע מהנשורת? כמו בסופת טורנדו דווקא עין הסערה הוא מקום שקט".

לאחר כמה דקות שתיקה הגיעה התשובה, "כן בוס, זה אפשרי. הניתוח שלי אומר שבקרבה יחסית למיקום הנפילה יתכן מקום בטוח".

איציק הורה: "תשלח את הרחפנים לאזור מיקום הנפילה המשוער של המטאוריט, שיאתרו לנו מקום כזה".

אייזיק התנגד, "בוס, זה מסוכן".

איציק התעלם ממנו, "אני אקח את הסיכון. בנוסף אני רוצה שהרחפנים יסיירו וינתחו את כל המרחב, שיזהו כל כפל באדמה וכל סלע, שיכינו לי מסלול ממוחשב ככה נוכל להגיע למיקום שלנו במהירות הגבוהה האפשרית".

יום לפני היום המשוער לנפילת המטאוריט הם יצאו לדרך. איציק

קיבל קריאות מהמושבה לנטוש את הבית שלו ולהתקרב למושבה, הוא התעלם מהקריאות. כל העת היו דיווחים על המטאוריט המתקרב. את הלילה הוא עשה בתוך הרכב.

ביום שלמחרת הם המשיכו בנסיעה ולבסוף עצרו קרוב יחסית למיקום הנפילה המשוער של המטאוריט. השעות חלפו בעצלתיים, עד שאייזיק דיווח: "חצי שעה לנפילה, יש מיקום סופי".

"כמה זמן יש לנו להגיע למחסה?" שאל איציק.

"עשרים ושתיים דקות למיקום המחסה", נשמעה התשובה.

הרכב יצא לדרך, המסלול כבר היה מתוכנן לעקוף מכשולים ומהמורות. הם הגיעו שמונה דקות לפני הנפילה. איציק סקר את הנוף, לפניו השתרע מורד שטוח מישורי ושומם. הוא מיהר למקם את הרכב בצמידות לקיר סלע גבוה וזקוף, שאמור להיות המחסה, איציק קיווה שהוא יהיה עמיד מספיק כדי לעמוד בהתקפה.

עברו דקות של מתח בלתי נסבל, המחשבה המטרידה שאולי החישוב של המחשב לגבי המחסה מוטעית, לא הרפתה ממנו.

קריין החדשות קריין את הזמן שנותר, במקביל זה גם הופיע על מסך הרכב. איציק הסתכל לשמים סורק במבטו ומחפש את המטאוריט. הדקות חלפו באיטיות אכזרית, ואז כמה שניות לפני סוף הזמן הוא ראה אותו.

סלע ענק אדמדם כמו גחלת, בגודל של אנייה, הגיח מהשמים שעליו וירד היישר אליו. המחזה היה משתק מבעית ובלתי נתפס, איציק הביט בו בפה פעור, גופו התאבן מאימה.

המטאוריט נחת כמה קילומטרים לפניו, נשמע רעם נוראי כמו פיצוץ

של פצצת אטום ולאחריו התרחשה רעידת אדמה איומה שזעזעה את האדמה. במשך כמה דקות הכול רעד. מאות טונות של סלעים ענקיים, אבנים ועפר התרוממו ממקום הנפילה והתעופפו למרחק של עשרות קילומטרים, צולפים ומשמידים את כל הנקרה בדרכם. אפלה השתררה כמו בשקיעה. סלעים ואבנים חלפו מעל הרכב, קיר הסלע שאיזיק הסתתר מאחוריו ספג פגיעות אנושות.

אבנים החלו לנשור על הרכב, איזיק הפעיל מערכת הגנה. כריות אוויר התנפחו מעל הרכב וספגו את מטר האבנים. האבנים והעפר נשרו מהן, צדי הרכב התמלאו בעפר ואבנים שכיסו את הרכב עד מחציתו.

צפצוף נשמע בחלל הרכב, על המסך הופיעה התראה אדומה, שהרכב עומד לקרוס מהכובד שמונח עליו. איזיק היה מעולף, הוא לא ראה ולא שמע כלום. איזיק הפעיל מערכות נוספת, פיצוץ קל הדף את כל הנשורת מגג הרכב. הרכב כוסה בשכבת חול, הוא נקבר.

הדקות חלפו, שקט השתרר, מטר האבנים והחול פסק, הגל ההרסני נרגע והשמים החלו להתבהר מעט, איזיק היה שרוע במושב מעולף מנותק מכל מה שקורה. האירוע הזה לא היה בשבילו, לחוויה הזאת נדרשו עצבי ברזל שלא היו לו.

הרחק משם במושבה, עקבו במרכז הבקרה אחרי המתרחש. המטאוריט נפל היכן שידעו שייפול. סופות חול ועפר כיסו את כיפת הזכוכית. מערכות המכ"ם זיהו את הסלעים בעלי הפוטנציאל להרס ותותחי הלייזר פוררו אותם. לא נגרם למושבה כל נזק. עכשיו הם המתינו שההרס יירגע, מספר משלחות התארגנו ועמדו בהיכון לצאת לדרך, ברגע שזה יתאפשר. הם המתינו בדריכות לצאת בהקדם למרוץ למכתש החדש.

מירכתי הרכב של איזיק יצאו רחפנים קטנים וטסו לעבר מקום הנפילה. כמה דקות לאחר מכן נשמע צפצוף בחלל הרכב ועל המסך הבהבה הודעה. איזיק לא שמע דבר. הוא שכב מותש, החוויה הזאת לא

היתה בשבילו. ההודעה על המסך חזרה על עצמה שוב ושוב, הוא לא שם לב אליה. לאחר שהקריאה חזרה על עצמה מספר פעמים, אייזיק התערב.

"היי בוס. יש לך קריאה מהרחפנים". מבעד לערפל שבו איציק היה נתון, הוא שמע את אייזיק קורא שוב ושוב בשמו, הוא רצה להמשיך לשקוע.

"היי בוס. יש לך מחצב, הגלאים מדווחים על מציאת מחצב".

ההודעה קרעה אותו מהערפול המבורך. כל גופו רעד עדיין מעוצמת החוויה. איציק הזדקף באיטיות והתיישב, בהה באי אמון במסך. בהודעה המהבהבת היה כתוב: "נמצא ריכוז גבוה מאוד של מחצב ירוק". איציק הגה את המילים בהדגשה: "ריכוז גבוה מאוד". יש לו מחצב משמעותי, הוא יוכל לחזור הביתה.

"תוציא אותנו מכאן", ביקש איציק בקול חלש. אייזיק תמרן את הרכב באופן עצמאי והוציא אותו מתלולית העפר והאבנים שהוא היה קבור בה. הוא יצא מהבור ועקף את קיר הסלע.

איציק הביט קדימה, הוא היה בהלם, תצורת הנוף עברה השתנות, הנוף השטוח שהיה לפני כן נעלם, הוא היה מבותר בסדקים עמוקים ובורות וזרוע בסלעים ואבנים שלא היו בו לפני כן. הרחק לפניו במרכז המרחב השטוח נראתה שפתו של מכתש אדיר ממדים שנפער פתאום באדמה. הרכב התקדם מפלס את דרכו בין תילי אבנים וסלעים ונעצר על שפתו של המכתש החדש. הוא התקרב עם הרכב לקצה. "בוס, אסור להתקרב יותר".

"נצא החוצה", לחש איציק.

אייזיק הושיט לו כוס עם קשית. איציק לגם מהמים. עכשיו אייזיק עזר לו לחבוש את מסכת המגן, ווידא שהלבוש תקין. הרכב נפתח ואיציק יצא ממנו באיטיות, אייזיק תמך בו בלי שהתבקש. הם נעצרו כחצי מטר

משפת המכתש איציק הביט למטה. המכתש היה בצורת אליפסה ובעל קירות זקופים ותלולים.

“כמה הוא גדול אייזיק?”

“העומק שלו שלוש מאות מטר והקוטר כחמש מאות מטר.”

“איפה המחצב?”

היד הרובוטית נעה באיטיות והצביעה על הצד השמאלי. איציק הביט לעבר הכיוון שאליו הורה אייזיק, הוא ראה את הרחפנים מרחפים בגובה נמוך מעל המיקום שבו נמצא המחצב שיחזיר אותו הביתה.

האושר גאה באיציק, הוא עשה את זה, הוא גילה מחצב לבדו, תשעים אחוז מהמחצב שייכים לו. הוא חווה תחושת אושר עילאית, “ברוך אתה... שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.”

“אמן”, הוא שמע. איציק הביט סביבו בחוסר אמון ואז צחק, אייזיק ענה לו אמן.

אייזיק לא היה נתון בסערת רגשות ואמר: “אתה צריך לרשום אותו במהירות על שמך, אני בטוח שיש כבר משלחות ורחפנים שנמצאים בדרך לכאן. כדאי שנחזור לרכב ונדווח על מציאת המחצב.”

לפני שהסתובבו אמר אייזיק: “אתה יכול לתת לו שם, אתה גילית אותו.”

איציק הביט במכתש שיחזיר אותו הביתה ואמר: “אני אקרא לו מכתש פלטבוש”. הוא צילם את עצמו מודיע על מציאת המכרה ושלח את ההודעה לחני.

במרכז הבקרה של המושבה הביטו בתדהמה בהודעה שהופיעה על גבי המסכים. זו היתה הודעה מאיציק ברג: ‘גיליתי מחצב ירוק במכתש החדש’. הם היו בטוחים שהוא בכלל נהרג, החדש השיג את כל הוותיקים.

המשלחות שכבר היו בדרכן למכתש החדש, החלו לחזור לאחור. בערוץ החדשות של המאדים, שודרו התמונות של המכתש החדש שצילמו הרחפנים, בחלקן נראה הרכב של איציק עומד על קצה המעוק.

בדרך למושבה לרישום של המחצב באופן רשמי, איציק עבר דרך הבית. הוא היה חרב לגמרי ממטר האבנים וערמות החול שהקריסו אותו. הפנלים הסולריים היו מנופצים. איציק חש צער, כבר נקשר לבית הזה. הוא חילץ את המזוזה ונסע למושבה.

טקס הרישום היה במבנה המועצה, בנוכחות כל ראשי האגפים. ראש הנהלת האגפים אלסטר גריבס היה לבוש באותה חליפה אפורה, לחץ את ידו של איציק והביט בו במבט צונן, הוא לא ניסה להסתיר את חוסר התלהבותו מהמציאה, החברה בהחלט לא אהבה את הסיטואציה שיש לה רק עשרה אחוזים מהמחצב.

לעומתו בראד ראש אגף האבטחה קיבל אותו בשמחה מופגנת. הוא שיתף את איציק בהיסטוריה האישית שלו במין אחווה בשל עבר משותף. "גם אני עברתי את המסלול הזה ואני מכיר את ההרגשה. המכרה שקיבלתי היה כמעט ריק, לא היה בו כלום. אחרי חיפושים של חודשים ארוכים גיליתי את המחצב שלי. בזמנו כשאני גיליתי את המחצב, זה היה המחצב הכי שווה והכי יוקרתי. די חבל, מאז כבר יש חומרים יקרים יותר".

ריאד הסעודי לחץ את ידו בשתי ידיו ואמר: "לפי התמונות שראיתי המחצב יהיה פעיל לפחות רק בעוד חצי שנה, המיקום שלו קשה והקירות שלו ממש זקופים, יארך זמן עד שיפרצו דרך למטה".

המכתש והמחצבה נרשמו על שמו והטקס נגמר. בחוץ הוא פגש את רוהן ההודי שבא במיוחד מהמחצבה שלו כדי לברך אותו ולאחל בהצלחה.

הוא חיבק את איציק, נראה שהוא ממש שמח בשמחתו, המחווה ריגשה

את איציק.

"רק אל תשמע לו", נשמע קולו החד של בראד מאחור גבו של איציק והקפיא אותו, "הוא מסכן את עצמו בשיטות שלו".

איציק הביט בהם במבט שואל. רוען חיכה שבראד יתרחק. "יש לי ויכוח מר עם בראד, יש לי שיטת כרייה חדשה שהוא טוען שהיא מסוכנת ולא בטיחותית, אני חופר מנהרות כרייה בעומק האדמה. רוח נוסף שיש לי מהשיטה הזאת שאני לא צריך מחסנים למחצבים, הכול מאוחסן במנהרות. אני לא מתייחס אליו, אני מומחה למכרות ואין לו שום סמכות עלינו, הוא מתערב בנושא שלא קשור אליו בכלל ואין לו כל סמכות להתערב בו. אני אלמד אותך שיטות איך לקצר תהליכים ושיטות כרייה וחציבה יעילות ומהירות, אתה תחסוך המון זמן ואנרגיה. אני יכול לעשות דוקטורט לחציבת מחצב ירוק".

פרק 12

איציק לא התעכב במושבה וחזר לשטח, שוב נסעה בעקבותיו שיירת המשאיות עם חלקי מבנה. הוא היה צריך בית חדש. המיקום הפעם נבחר מספר קילומטרים מהמכתש שלו. המיקום היה עוד יותר מרוחק מהמיקום הקודם. מדי יום הוא היה יוצא לעקוב אחרי עבודות החציבה שהחלו להכשיר את דרך הירידה למטה למחצב שהיה בקרקעית המכתש.

באחד הבקרים בעת שהם היו בדרכם לעבר המכרה, הופיע על המסך אות חלש מרחוק. איציק לא התייחס. הוא הניח שזו טעות. אין כאן באזור אף אחד, וגם לא אמור להיות אף אחד. לאחר כמה דקות הוא פתאום נזכר בליאם הניו זילנדי, אבל הוא היה אמור כבר למות מזמן. הוא הורה לאייזיק לשלוח את רחפני הסיוור לחפש רכב לפי האיתות. לאחר כחצי שעה אחד הרחפנים מצא משהו.

איציק הביט בתמונות, במסך נראה נצנוץ באמצע הישימון. הוא הגדיל את התמונה, זה אכן היה הרכב של ליאם. הוא נסע באיטיות, הפנלים שלו היו מאובקים ומלוכלכים וכנראה בקושי קלטו אנרגיה, כבר לא היה מי שינקח אותם. בתמונה נוספת מגובה נמוך, נראתה דמות שוכבת ללא תנועה בתוך הרכב, בקושי היה ניתן לזהות מי הוא.

איציק הפנה את הרכב שלו מיד לעבר הרכב של ליאם והעלה את המהירות שלו למהירות הגבוהה ביותר. לאחר כחצי שעה הוא ראה רכב מתקרב שנוסע באיטיות. הוא עצר ליד הרכב של ליאם. חבש את מסכת החלל ויצא החוצה.

"אייזיק תשתלט על הרכב הזה ותעצור אותו". אייזיק השתלט על מערכת המחשוב של הרכב ועצר אותו. המראה היה נורא, האיש ששכב בתוך הרכב היה צפוד ורזה, איציק לא הכיר אותו בכלל. על השמשה היה פתק שבו היה כתוב שליאם מקנזי מזהיר שהעפיל לפסגת האולימפוס ויש תיעוד. זה היה הדבר החשוב ביותר בחייו. איציק הביט בצער וברחמים בצעיר, שמת באופן מזעזע ונורא כל כך בשביל השטות של להיות הראשון בעולם שיגיע לפסגה, הוא שאל את עצמו האם התחרט לבסוף.

קולו של אייזיק קטע את הרהוריו: "אני מבחין בסימני חיים קלושים". "תחבר לרכב שלו מיד בלון חמצן", הורה איציק. לאחר שאייזיק חיבר את בלון החמצן אמר איציק: "תחבר לרכב שלו בטרייה טעונה ותשלח אותו למבנה שלנו במהירות האפשרית".

אייזיק התנגד, "בשביל מה בוס, לא חבל על המשאבים שלך? מה יצא לך מזה?" חמלה זה לא משהו שרובוט יכול להבין, חשב איציק.

כשהגיעו לבית הם העבירו את הגוף הרופס שהיה כמעט חסר משקל למבנה המגורים, הניחו אותו על המטה. בלי חליפת החלל, ליאם היה נראה גרוע בהרבה, הוא היה רזה מאוד, עורו היה דק ויבש, עצמות בולטות, עיניו היו שקועות. שיערו השופע היה יבש ושביר. היתה לו בצקת בפנים והיה חסר הכרה. אייזיק בדק אותו ואמר: "הדופק חלש ואיטי, לחץ דם נמוך וחום גוף נמוך". הוא כיסה את ליאם במספר שמיכות.

"מה ניתן לעשות לו?" שאל איציק.

אייזיק הרכיב כמה תמיסות בשקית אינפוזיה וחיבר את הצינורית למחט שכבר היתה נעוצה בזרוע המדולדלת. השקית שהיתה מחוברת לצינורית כבר היתה ריקה. השעות חלפו ללא כל שינוי, איציק צפה בתמונות ובסרטונים שליאם צילם את עצמו על פסגת האולימפוס, לא היה ניתן לקשר בין הדמות שבתמונות לבין הדמות הצפודה ששכבה במיטה.

לאחר יומיים שאיציק לא יצא לשטח לעבודה, אייזיק התווכח אתו, הוא לא הבין מדוע איציק מפסיד ימי עבודה על מישוהו שלעולם לא יוכל להחזיר לו דבר. אחרי ארבעים ושמונה שעות היה נראה שמשוהו מתחיל לקרות. ליאם מלמל מילים לא ברורות, פקח עיניים ושוב שקע בשינה כבדה. אייזיק בדק אותו כל הזמן, לאחר מספר שעות ליאם הגיב לקריאה בשמו ופקח את עיניו ליותר זמן. למחרת בבוקר איציק פגש אותו מביט סביבו, העיניים היו יותר חיות. כשראה את איציק הוא לחש: "מה קרה לך? היכן אני?" נראה היה שכל תנועה עולה לו במאמצים.

"טיפסת לראש האולימפוס", אמר לו איציק, "נגמר לך המזון בדרך חזור, עכשיו אתה נמצא בבית שלי, ניצלת ברגע האחרון".

הזיכרונות שבו לליאם. הוא השתתק לדקות ארוכות, בסופן אמר בקול חלש: "הלכתי למחנה של הסינים לקבל עזרה, אין שם כלום, אין שם מכרה, הם לא כורים שם כלום".

איציק הביט בו בספקנות, "נצטרך שתדווח למרכז שאתה כאן, כדי שישלחו לכאן את האספקה שלך".

איציק יצר קשר עם המושבה, "אני צריך עזרה בפינוי של ליאם מקנזי".

אלסטר ראש המועצה סירב. "אין לו כסף, ככל הנראה הוא לא יוכל יותר לעבוד ולא יהיה לו כסף, הוא לא יכול יותר לחזור לכדור הארץ. מצדי הוא יכול גם למות".

איציק התרגז וצעק, "יש לכם מובטלים שלא עושים דבר, תשלחו אותם שייקחו אתו. הוא כבש את פסגת האולימפוס, הוא יהיה גיבור לאומי בניו זילנד, הם יעשו קמפיין כדי להחזיר אותו, הם יביאו את הכסף". פרסומת היתה משהו שאלסטר לא היה יכול לעמוד בפניו, הוא הסכים.

פרק 13

באחד הלילות אמר אייזיק: "ראיתי אורות חולפים בשמים".

"אין כאן אורות חולפים ולא יכולים להיות", אמר איציק, "אתה כנראה מדמיין".

"בוס, אני מזכיר לך שאני רובוט שלא יכול לדמיין, וגם כל מה שאני רואה מצולם ונשמר בזיכרון שלי".

איציק חיך לעצמו במבוכה, ופנה להביט במסך, שם נראו התמונות שאייזיק צילם. בצילום נראו אורות נעים בגובה. עצם כל שהוא עבר בקניון הרחב. זה היה בהחלט מוזר, לא אמורים להיות מטוסים במאדים, אולי זה חייזרים.

בלילות הבאים אייזיק נשאר מחוץ למבנה לצפות האם האורות ההם ייראו שוב. לאחר כמה ימים שוב נראו האורות, עד שאיציק התארגן ויצא הוא כבר לא ראה כלום. אייזיק אמר שהפעם האורות הרחוקים ירדו לקרקע באיזה שהוא שלב.

איציק החליט לבדוק את העניין. הוא נשאר לישון ברכב, ואמר לאייזיק: "תדווח לי אם תהיה תנועה".

אייזיק נשאר לצפות. באמצע הלילה אייזיק העיר אותו, "אני רואה אורות". אייזיק הביט באורות בחשש, "מה זה אמור להיות? אנחנו לא בכדור הארץ".

האורות התקרבו לעברם ואז נעצרו. להפתעתו של אייזיק האורות החלו לרדת למטה בצורה אנכית, כעת הם היו מוסתרים מעיניהם בין הגבעות. אייזיק הדליק את מנוע הרכב והחל לנסוע לעבר הכיוון המשוער שבו נחתו האורות המסתוריים. לאחר נסיעה קצרה הם יצאו מהרכב והחלו להתקדם רגלית. התמקמו מאחורי סלע גדול וצפו.

כמאתיים מטר לפנייהם נראה מטוס, אורות הכנפיים שלו הבהבו, דלת הרמה פתוחה לרווחה חשפה את פנים המטוס, מספר דמויות נראו מסתובבות בקדמת המטוס, הם צפו בהן ממרחק בטוח. אייזיק ניסה ללא הצלחה לראות מה הן עושות, הוא הצליח להבחין בשלושה דמויות שעושות משהו בקרקע. לאחר מספר דקות הדמויות חזרו למטוס, משהתקרבו למטוס היה ניתן לראות שמדובר בשלושה רובוטים לבנים. הם נכנסו למטוס, הדלת נסגרה. מנועי המטוס הופעלו, המטוס המריא והמשיך הלאה.

אייזיק ואייזיק החלו להתקדם בזהירות לעבר המיקום שבו המטוס נחת, תוך שהם מחפשים סימנים על הארץ. הרובוטים בבירור עשו כאן משהו, הם הניחו משהו בתוך האדמה. אייזיק רצה לדעת מה הם עשו שם. הם סרקו את האדמה כשפתאום אייזיק אמר: "הם חוזרים".

לרכישה מיידית של הקובץ המלא לחצו

חסומים? חפשו בנדירים פלוס - ש. יצהר

מחיר הקובץ המלא (126 עמ') 15 ש"ח.
הקובץ ישלח (תוך 24 ש') למייל שרשום בנדירים.